

THOREGON

25

Perry Rhodan 1824

Hubert Haensel
CENTRUM CENTRIFAALŮ

Přeložil Hugo Bokvas
Do digitální podoby převedl Codiac

Na třech různých místech vesmíru jsou lidé ze Země zapleteni do událostí, které na první pohled nemají spolu nic společného.

V Mléčné dráze postižené politickým kvasem obsadily tajemné ježatky desítky planet a nadále svou invazi eskalují. Lodě Ligy svobodných Pozemšťanů a jiných galaktických velmocí toho zatím moc nepořádily.

Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere o tomto nebezpečném vývoji nemají ani ponětí. Při průzkumu planety Trokanu, "druhého Marsu", vešli tito tři muži do tzv. Hříbu a zmizeli.

Octli se na Mostě do nekonečna, po něm se dostali do Arzenálu moci, kde objevili pozůstalost jakési prastaré civilizaci. Tam se rozdělili. Alaska Saedelaere zmizel s jakousi kosmickou lodí a nyní má zřejmě potíže v galaxii Bröhnder.

Rhodan a Bull se odvážili znovu na Most do nekonečna, ale vyšli v galaxii Plantagoo. Na neznámém světě jménem Galorn se museli bránit útokům neznámé bytosti. Nezbyvá jim nic jiného než útek vpřed -musí nalézt Galorňany, tajemné vládce galaxie. Ale nejdřív je třeba přežít v CENTRU CENTRIFAALŮ ...

1.

Vyprávění Perryho Rhodana

Celý CHIIZ rachotil a otřásal se, jako by se "prodavač duší" měl co chvíli rozpadnout.

„Jestli to bude takhle pokračovat, daleko se nedostaneme,“ povzdychl si Bully. „Trčíme tady a čas běží.“

Přeháněl. A úmyslně. Reginald prostě potřeboval něco, kvůli čemu by se mohl rozčilovat. Vzhledem k nynější situaci jsem mu to ani nezazlíval.

Zabloudili jsme do naprosto cizí galaxie, kde je tranziční pohon vrcholem technického vývoje. Kde ale hledat Mléčnou dráhu, především v jaké vzdálenosti, to jsme nevěděli. Znali jsme pouze jméno téhle cizí galaxie: Plantagoo.

Pronikavé, nervující zvonění přerušilo burácení pohonu. Nerozuměl jsem, co Bully říká, ale jeho mimika prozrazovala víc než slova. Tlustých byl našťavaný na sebe sama, na mě, na osud vůbec.

„Jedině že z. téhle situace vytlučeme maximum,“ řekl jsem..

Naupaum, trh s mozky... Vzpomínky ve vědomí mi praskaly jako pestré mýdlové bubliny. *Ztracených 695 let ve stázovém poli po transferu z Hangaye do našeho vesmíru...* Je to snad prokletí relativní nesmrtelnosti, že vzpomínky jsou stále těžší? A že občas i ta nejstarší minulost bezohledně vytane na povrch?

„Cože?“ zařval Bully. „Co že jsi povídal.“

Odečítal jsem mu slova ze rtů. Hluk byl přímo ohlušující. Buď byl CHIIZ krátce před srážkou s rojem asteroidů, nebo nám Centrifaaalové poslali uvítací

komando, toho druhu, jaký je lepší nepotkat. Po všem, co se v posledních dnech na palubě prodavače duší odehrálo, by mě to ani nepřekvapilo. Komando zabijáků A-Gidecaje selhalo, Caliform, údajně "nejvýznamnější politický vůdce", procitl z hlubokého spánku a za pár hodin přistane v Centru Centrifaaalů.

Zavrtěl jsem hlavou. Bully se ušklíbl, vzal mě kolem ramen a... Ticho! Deprimovalo ještě víc než předchozí hluk.

Tu se ozval hlas z reproduktoru a ve standardním goo oznámil, že šlo o planý poplach a že není důvod k obavám.

„Jak krásné,“ vzdychl si Bully a zase mě pustil. „Všecko je v nejlepší pořádku. Už jenom chybí space jet, který by nás odvezl.“ Vrazil ruce do kapes až po lokty. „Víc nežádám, Perry. Je to snad tak nespelnitelné přání?“

Kolem prosvištěl Velekroogh a před našima očima se rozpadl v nejméně tři desítky jednotlivých Krooghů, každý byl zhruba tak velký jako pozemský ježek. Nedefinovatelný šum konglomerátu se změnil v cvrčivý mnohohlas.

„Jsou napůl šílení strachy,“ konstatoval Bully. „Hej!“ křikl za Krooghy. „Co je vám?“

„Hanba prodavači duší!“ bědovala jedna z komických bytostí. „Jsme prokletci, kteří nikde nenaleznou pokoje. Kdyby ten Centrifaaal tu loď vyhodil do povětří, bylo by aspoň po všem. Ale vy jste mu v tom zabránili, vy mi lžete za všechno, co se brzy stane.“

„Co je tohle za divné řeči...?“ Ale to už tlustoch mluvil do prázdna. Rozběhl se tedy za Krooghem na zád', ale nedohonil ho. S povislými rameny se vrátil.

„Zakrátko přistaneme v Centru Centrifaaalů,“ hlásal reproduktor. „dodatečné vyžadování částečně nevybraného přepravného se vyhrazuje.“

Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, by Paradejovi nedal šanci k nějakému vymáhání. Ty děsivé sny byly vyšší cena, než dokázali mnozí pasažéři snést. Taštermanové, Moxgergové a Krooghoové velice dobře věděli, proč bojovali s přirozenou potřebou spánku, mnohdy až k fyzickému a psychickému zhroucení. I Bully a já jsme zažili, co to znamená, když jste ve snu vydáni na milost a nemilost té hadí bytosti.

Ne že by Paradejové měli nějakou rozkoš z toho, že nás mučí. Lodě jako CHIIZ, vykřičené po Plantagoo jako prodavači duší, byly létající terapeutická centra, nevyhnutelný následek všeobecného míru, který zřejmě nevyhovoval nátuře některých národů. Nikdo se agresivity ve skutečnosti nezabavil, pouze většina inteligentních bytostí se ji už v dětství naučila potlačovat. U národů Plantaga se tento učební proces nahrazoval panickým strachem ze shiftingu. Na Galornu a především v posledních hodinách na CHIIZU jsme zažili, že už pomyšlení na něj vyvolává traumatické stavy. Reginald srovnával shifting s

křesťanským očištěním, ale asi to přesně nevystihovalo jádro věci.

Vešli jsme do prostorné jídelny, kde se zároveň zdržovali mnozí cestující. Do nosu nás opět udeřil zoufale zkažený vzduch, děsivá směs tělesných výparů a drog. Kolem nás se potácela jakási třínohá bytost hubená jako tříška a Tašterman, který ji následoval jako sluha, si nás nevšímal.

„Brzy to bude za námi.“ Jeden Moxgerg se protlačil mezi mnou a Bullym. Měl přes dva metry a byl při těle, žlutá pleť se mu leskla, jako by mu ji někdo vypulíroval kůží ze slaniny. „Jen co přistaneme, už nebude shifting.“ Páchnoucí dech a mračno simatých tělesných výparů doprovázelo jeho slova. „Že Centrifaaalové zabíjeli, už to je nepochopitelné, ale ještě nepochopitelnější je to, že tím vyzývali Galorňany. Patrně se zbláznili.“

„Hej, počkej.“ Bully chtěl Moxgerga zastavit, ale nepovedlo se. Dobrá desítka těchto bytostí, od hubeňourů až po neskutečně tělnaté, od trpaslíků až po dvoumetrové obry, nás tlačila dál. Nade mnou se zavřelo moře nejrůznějších zápachů. Měl jsem pocit, že se udusím. Tady nepomáhal ani buněčný aktivátor.

Vše kolem mě se roztočilo. Marně jsem se pokoušel udržet rovnováhu. Nebylo čeho se chytit, podlaha se pode mnou vzdouvala.

„Perry...“ Dunící, bušící chaos v hlavě, hluk, jako bych se dostal mezi trysky startující rakety. „Perry, to snad není pravda. .. Pojď ke mně, starý brachu!“

Něco mi plesklo do obličeje. Ne zrovna šetrně. A znovu. Chtěl jsem protestovat, ale přes rty se mi dostalo jen tiché zaupění.

„Zmohlo tě to?“ posmíval se Bully. „Takže se zhluboka nadechnout, pane Rhodan. - To je ono.“

Ryze mechanicky jsem rozkaz uposlechl. Zápach se už rozptyloval, ale hluk trval. Vyklubal se z něj radostný ryk z nejméně dvou set hlasových orgánů. Pasažéři zaplnili jídelnu prodavače duší do posledního místa, ale neustále se do ní drali další a další. Jásání platilo projekční stěně. Před tlumeným obrazem obrovského modrého slunce se vysouvala planeta, modrozelená koule s mračným závojem a bílými čepičkami pólů.

Na okamžik jsem měl pocit, že vidím Zemi. Ale to jen přání bylo otcem myšlenky. Země byla možná miliony světelných let daleko, nebo -a, to byla ta nejhorší z možností -ještě ani neexistovala nebo už dávno přestala existovat.. Od Hříbu na Trokanu, kde započalo naše neštěstí, nás dělila nekonečnost.

„To je Centrum Centrifaaalů!“ zvolal mluvčí jednoho Velekroogha. „Přečkali jsme to!“

Mnozí cestující zašli do kantýny jen z toho důvodu, aby unikli bezútěšnosti svých příbytků, v nichž se obávali únavy. Usnout znamenalo na CHIIZU mít noční můry, v nichž smrt a děs měly žně. Po každém spánku jako by pasažéři prodavače duší přišli o část životní energie.

Planeta vyrostla na připláclou kouli. Podle sklonu osy se daly očekávat rozdíly mezi ročními obdobími. Zhruba polovinu povrchu pokrývala moře a pevnina sestávala ze dvou obrovských kontinentů.

Od strážce androida v Gaalu jsme získali souřadnice místa, kde bychom měli najít Galorňana Ce Rhiotona, druhého posla Thoregonu, který podle výroku Szukera měl stejnou náramkovou propustku jako já. Měl by nám pomoci vrátit se na Trokan.

Kolem babylonské zmatení jazyků. Ne všichni pasažéři používali standardní goo, Moxgergové a Krooghoové hovořili převážně svými mateřskými jazyky. Bez Szukerových translátorů, stříbrných destiček o hraně pouhých čtyř centimetrů, jež nám připevnil na krk, bychom se stejně jako předtím museli dorozumívat rukama nohama. A svá gesta možná dokonce podmalovávat tělesnými pachy.

„Teď už nebude žádný shifting,“ řekl jsem Bullymu. „Alespoň obavy se trochu utišily. Od vražd Centrifaaalů už uplynul nějaký čas.“

Hledal jsem na obrazovce cizí kosmické lodi. Přesněji řečeno galornské. I národ, který vyrábí vysoce kvalitní syntoniku, potřebuje čas, aby se dostal z jedné strany galaxie na druhou. Možná jen hodiny, ale...

Cosi mi tápalo po těle. Útok? Měl jsem předem naprogramovanou obranu, ale pomyšlení na hvězdné soustavy, v nichž žijí nejrůznější inteligence v míru, mělo v sobě něco velice lákavého a utlumilo mou spontánní reakci.

Prudkým pohybem hlavy jsem se těch myšlenek zbavil. Možná bych dokázal věřit i krásným iluzím, nebýt poměru na Galornu a nemilosrdných srážek dvou centrifaaalských klanů na CHIIZU .

Liánovité paže jednoho Taštermana mi tápaly vzhůru po hrudi. Ten dotyk byl opatrný, řekl bych skoro něžný. Na okamžik jsem se zastyděl za svou počáteční reakci.

Tašterman mi sahal stěží nad boky. Popsal bych ho nejspíš jako ztrouchnivělý pařez, kůži měl rozpraskanou, korovitou, zpuchřelou, a dokonce mi připadalo, že v ní vidím parazity. Podle značně zbělalé kůry jsem usoudil, že si můj protějšek už dlouho neodpočinul. Mnoho pasažérů stále ještě nepochopilo, že Paradejové dočasně upustili od vyžadování přepravného.

„Přeji ti veškeré štěstí Plantaga, cizí dvounožče,“ šepotal Tašterman z několika hlasových orgánů současně. Hlasy zněly jako mnohonásobná ozvěna. „Nechť tvým odnožím jen slunce svítí.“

Mým odnožím?

Viděl jsem, jak se Bully šklebí a pevně svírá rty. Když se Pozemšťan nemá čemu smát, tak se směje svým přátelům - nebo sám sobě.

Dvě ze čtyř chapadel mi objala nadloktí a zbylá dvě mi něžně osahávala bradu a rty.

„Nalezl jsi přítele, Rhodane. Třebaže se naše kořeny nikdy nedotknou, mé myšlenky budou věčně s tebou a s ním.“

Díval se i na Bullyho? Patmě ano. Taštermanové mají panoramatický zrak. Stojíte proti nim a nikdy nevíte, jestli se na vás dívají, nebo jestli k vám stojí zády. A navíc mluví na všechny strany najednou.

Ta slova mě zahanbovala. Především jsem i cítil, že to myslí vážně, že v těch několika ! větách vyjádřil své nejhlubší přesvědčení.

„Děkuji, příteli,“ odvětil jsem.

Chapadla se mi dotkla čela. Byla drsná, jak jsem u kůry očekával. Potom se hned odvrátil.

Centrum Centrifaaalů už zaplňovalo málem celou stěnu. Do přistání zbývalo třicet minut.

Znovu jsem si říkal, co je asi s Alaskou Saedelaerem a co se děje ve Sluneční soustavě. Veškeré pochyby a obavy bych velice rád pustil z hlavy, ale Trokan na mě stále působil dojmem trojského koně. Někdo jde po lidstvu. Kdo?

Reginald Bull, Alaska Saedelaere a já jsme vešli do Hřibu 28. října. Nyní bylo 30. prosince. Vše nasvědčovalo tomu, jako by to bylo dlouho připravováno, v době, kdy jsme se na BÁZI vraceli z Velké prázdnoty ...

2.

Vyprávění Reginalda Bulla

Soustava Centriff se nacházela na severu galaxie Plantagoo, 8 400 světelných let od Galornu. Slunce jsem zařadil podle zvyku jako typ Vega, i když to bylo úplně jedno. Obíhalo ho sedm planet, C.C. byla pátá, jediná v ekosféře. Ostatní světy sloužily

Centrifaalům jen k získávání surovin a jako základny pro jejich válečné lodě.

Válečné lodě?

V prvním okamžiku jsem si myslel, že jsem se přeslechl. Co pohledávají v údajně nejmírumilovnější galaxii vesmíru?

Chraplavě jsem si odkašlal a Caliform, který se k nám krátce před přistání přidal, to nepochopil. Mluvil jako vodopád, pyšný na to, že nám může do detailů předvést výdobytky svého lidu.

Centrifaalská válečná flotila čítala tisíc tři sta lodí. Dalších devět set ozbrojených lodí bylo dislokováno na zbývajících světech centrifaalské říše.

„Rozuměl jsem dobře?“ Dotaz jsem si nedokázal prostě odpustit, i když Perry na mě vrhal varovné pohledy. Obával se snad, že budu cynický? Právem. Nechtěl jsem pochopit, proč Centrifaalové pošlapávají jedinečnou šanci na trvalý mír.

Caliform mi nasadil drápy na hrud'.

„Mohl bys... Tedy jestli bys...,“ Cítil jsem, jak se mi ježí chlupy na šíji. Na tu ruku by Caliform potřeboval na Zemi zbrojní pas, velice opatrně jsem ji konečky prstů odsunul. Ve srovnání s jeho nehty bylo moje chirurgické nádobíčko hračka. Z jakého důvodu vybavila matka Příroda Centrifaaly takovými vražednými nástroji?

„Naše lodě jsou ty nejlepší v Plantagoo,“ tvrdil pyšně. „Urychlovací systém překonává všechny ostatní lodě, tranziční pohony mají největší dosah a impulzní děla nejsilnější...“

„...průbojnost,“ dořekl jsem rezignovaně.

Califormova zraková lišta, která vypadala, jako by se uprostřed extrémně plochého obličejce táhl široký pruh černé lepicí pásky, signalizovala maximální pozornost.

„Tak tomu musí být,“ dokončil..

Přistávací manévr neprobíhal zrovna hladce, ale Centrifaal se naštěstí opřel o stěnu a ne o mě.

„A co říkají Galorňané takové demonstraci naprosto zbytečné síly?“ neodpustil jsem si.

„Galorňané,“ odpověděl Caliform protáhle, „mě nezajímají. O nich se mi už dlouho nezdá.“

Proč se starám o věci, do kterých mi nic není? Měl bych si uvědomit, že Plantagoo je vlast Centrifaalů, Galorňanů, Moxgergů, Krooghů a jiných a že jsou zletilí. Lidská mentalita a logika se nedají přenášet všude do vesmíru. I když bychom to tak často rádi viděli.

„Bully,“ pravil Rhodan ostře.

Ušklíbl jsem se. Plantagoo je pro nás, doufejme, jen přestupní stanice, bezvýznamná zastávka a odbočka z Mostu do nekonečna. Ale jestli je tomu skutečně tak, pak se nám neočekávaně otevřely tisíce galaxií.

Co říkám? Tisíce? Možná miliony... Nepředstavitelné. Jako bychom vskutku zdědili vesmír. Stačilo, abych pomyslel na ten gigantický pohled, který se nám naskytoval z Mostu. Stvoření u našich nohou. Po zádech mi proběhl mráz, krev tuhla v žilách.

„Bully...“ Ten guvernantský hlas nevěstil nic dobrého. „...nezapomeň, co tvrdil Demin.“

Proč mě vždycky jen musel oběma nohama vracet na zem reality? To jsem nemohl nechat své myšlenky poletovat, jak se sluší na skoro třítisíciletého, ale stále ještě křepkého mládence?

Paradej Demin o kontejneru, v němž ležel Caliform v hlubokém spánku, tvrdil, že je plný smrti a krve a násilí. Neprovedli jsme nešťastný výběr? Za Califorma jsme mohli my. Sliboval nám kosmickou loď, s níž bychom mohli pátrat po Ce Rhionovi. Ale smíme s klidným svědomím přijmout dar, zatímco Centru Centrifalů hrozí převrat?

Pár minut do přistání. Před námi se vlnil špinavý oceán.

Ukázali se dva Centrifalové z A-Kestahova klanu. Così Califormovi šeptali.

Rozesmál se. Hned nato mě vzal pravou paží kolem ramen. „Je příjemné vrátit se konečně po dlouhém exilu,“ řekl. „A také je příjemné, když jeden ví, že ho očekává spousta přátel.“

Země pod námi. Obrovský kontinent. Horstva, stepy, rozlehlá města. Kosmodrom. Pyramidovité lodě čekaly na odbavení. Ty největší měly délku hrany na dvanáct set metrů, ve srovnání s prodávacem duší hotoví giganti.

Caliform mi více než kdy předtím připomínal anděla pomsty. Bílá, puchýřovitá pleť, velice úzký, ale výrazný obličej se zřetelnou lištou, k tomu světlešedý oděv, kterým se jasně odlišoval od svých druhů, které jsme zatím viděli jen ve smuteční černi. Snadno jsem si ho představil s planoucím mečem v pravici. Ale pro

svůj národ byl zřejmě něčím výstřednickým, něco jako hipík mezi londýnskými brokery.

Opět otřesy. Procitly vzpomínky na naše první přistání na Měsíci, na léta Třetí moci, na kosmické lodě, které měly jen banální tranziční pohon, a přitom pro nás, lidi oné doby, znamenaly vrchol techniky.

Prudké trhnutí, zapérování - prodáváč duší přistál.

Hlášení v interkomu se nás netýkalo. Perry a já jsme z něj stejně moc neměli, protože Centrifalové z A-Kestahova klanu nás hnali do první přechodové komory. Ani je nenapadlo, že bychom snad odmítli Califormovu velkorysou nabídku.

Centrifal, navracející se z exilu, byl naším dlužníkem, vždyť jsme mu zachránili život. A když budeme ochotni mu ještě chvíli pomáhat, určitě mu to bude stát za kosmickou loď.

Na jednu stranu jsme nic nepotřebovali nutněji než vlastní loď, na druhou stranu jsme měli neblahé tušení. Caliform v nás viděl jen vítané nástroje k získání moci.

Tažné pole nás vytáhlo z přechodové komory.

Krajina kolem kosmodromu připomínala tisíce jiných světů. Bylo cítit ozón a rozpálené slitiny. Ruch kolem nákladového terminálu, zabezpečovací vozidla, inspekční jednotky ... Už jen pohled na ty tisíce shromážděných Centrifalů mě zarazil.

„Těch je nejmíň patnáct tisíc,“ zašeptal Perry. „Spíš víc. Takový projev sympatií jsem nečekal.“

Ani já.

Propukl jásot.

Caliform se ukázal nad námi ve východu. Uvědomil jsem si, že jeho vystoupení bylo perfektně načasováno. Přesně v té chvíli vysvitlo slunce a rozzářilo plášť lodi. Califormův obličej zářil rovněž a vypadal ještě bledší než prve. Jak často jsme zažili takové a podobné scény.

„Když to vezmu kolem a kolem,“ pošeptal mi, Perry, „tak Califormovi musí přijít i takovýhle nástup náramně vhod.“

„Asi,“ odpověděl jsem a dál se díval vzhůru, „na tom někdo zapracoval.“

„Přesně to jsem myslel, tlust'ochu,“ přikývl Perry.

„Po takovémhle přijetí to má napůl v kapse a je to nejlepší ochrana před atentátem. I Nikdo si před takovým davem nedovolí otevřeně něco udělat, ledaže by byl ochoten riskovat krveprolití. Ted' už...“

Caliform zvedl pravici. Nato levici. Rozkročil se a ztuhl jako socha. Hlas mu duněl kosmodromem. Využil vnějšího reproduktoru CHIIZU.

„Přátelé GEDEONTY! Čas nazrál. Národ Centrifaaalů už brzy zaujme v Plantagoo místo, jaké mu náleží!“

Nepleť se do toho, Reginalde, říkal jsem si. *Jednak nemůžeš, jednak ti do toho nic není. Nepřisuzuj si právo rozhodovat o právu a morálce Centrifaaalů!*

„Tisíce let jsme ponižováni a voděni na provázku. To musí jednou skončit. My Centrifaaalové nemáme zapotřebí se krčit!“

Perrymu se mrazivě zaleskly oči a pevně sevřel rty.

„Obávali jsme se porušit zákony Galorňanů. Jsou to však zákony, jaké jsme my nikdy nechtěli, které nám byly vnuceny a jejichž přesné meze nikdo nezná. Ptal se nás někdy někdo na naše přání?“

Nepostavili jsme se na žádnou stranu, říkal jsem si. *Pouze jsme se pokoušeli zachránit vlastní život. Tot' vše. Vůči Califormovi nemáme žádné závazky. Ale od koho, když ne od něj, můžeme dostat loď, kterou tak nutně potřebujeme?*

„Jistě je možné,“ hlásal Caliform, „beztrestně žít s agresivitou, již nám dala příroda. Já to dokážu. Proto jsem se vrátil do Centra Centrifaaalů...“

Přerušil ho bouřlivý jásot.

„...i když,“ pokračoval, „i když jsou klany, které usilují o můj život. Pokusili se mě zabít. Ale jestliže se z mých protivníků stanou vrazi - nedokazuje to, že jejich na odiv stavěná mírumilovnost je falešná? Zvláště když se Galorňanů už nebojí? Ptám se: Ví A-Betšaga víc? - Nikdo nám nemůže zakázat, abychom udělali to, co nám káže krev! GEDEONTA dá svobodu nám všem!“

Caliform se zvolna snášel. Vyhledával lázeň davu, ale jestli to dělá stejně dobře i Perrymu a mně, mu bylo jedno. Od přírody nejsem ani bázlivý ani stydlivý, ale pro jistotu jsem vyhledával nějaký úkryt mezi podpěrami CHIIZU.

„Pojďte,“ vyzval nás jeden z A-Kestahova klanu.

„A kam?“ zajímal se Perry.

„Na štáb GEDEONTY.“

Víc informací jsme z něj nedostali.

Caliform vstoupil, na plochu a nechal se oslavovat. V mžiku byl obklopen stovkami Centrifaaalů a drali se k němu další a další, aby se ho mohli dotknout levicí. Skoro všichni zvedli pravici a roztáhli prsty.

„Válečnictví mají v krvi,“ řekl Perry tiše. Náš centrifaaalský doprovod měl co dělat, aby nás odtrhl od davu. Počet Califormových stoupenců mezitím vzrostl patrně na dvacet tisíc.

Čekalo nás pozemní vozidlo. Nikdo nás nezadržoval. Před budovou panoval chaos. Mračno výfukových plynů. Dopravní kolaps. Mnozí Centrifaaalové prostě své vozy zastavili a kašlali srdečně na to, že ucpali vozovku.

Mířilo k nám vznášedlo, obyčejný šedý stroj. Připadalo mi, že náš doprovod dělá něco s kódovačem.

Co sis nadrobil, to si vyjez. Měl jsem velice nedobry pocit, zvláště když jsem si vzpomněl na přítele Guckyho. Pronikavě na mě hleděl a cenil svůj jediný zub. *To hodíš přes palubu všechny zásady, tlusťochu? Za tohle to nestojí.*

Někdo mě nešetrně postrčil a pak mě silné paže zvedly do výše.

„Protestuji proti takovému zacházení...“

Do tváře mi foukal vítr, Centrifaaal za volantem mlčel stejně tvrdošíjně jako náš doprovod.

Perry se ke mně naklonil: „Klid, Bully!“ A pošeptal mi: „Nemám v úmyslu prodat naše přesvědčení za jednu loď.“

Vznášedlo se sneslo do jedné z uličních soutěsek hlavního města, které mi připomínalo New York z konce dvacátého století. Neexistoval tam jednoznačný stavební sloh. Krychlové komplexy se střídaly s útlými věžemi, nevzhledné mrakodrapy s křehce působícími konstrukcemi.

Perry ukázal na impozantní stavbu, která byla od nás ještě několik kilometrů. Gigantická černá konzerva - tak na dálku vypadala. Podoba s levou centrifaaalskou rukou se nedala přehlédnout. Nedaleko, takových tři sta metrů od ní, se do oblak tyčil bizarní útvar. Kov barvy mědi odrážel svit zapadajícího slunce. Štíhlé, dovnitř zahnuté a špičaté vybíhající pruhy vytvářely kulatou stavbu. Připomínala mi oloupaný pomeranč, k tomu přispívala i vnitřní kulovitá budova.

Kdepak pomeranč, opravil jsem se. *Vypadá to spíš jako natažená centrifaaalská pravice, prsty svírají kouli, symbolicky možná svět.*

„Co je to za budovu?“ zeptal se Perry. „Řekl bych, že sídlo vlády.“

Uvažoval tedy podobně jako já.

„A-Betšaga a jeho klan sídlí v Ruce,“ potvrdil jeden z našeho doprovodu. „Je to centrála všech dvaceti světů...“

Koutkem oka jsem zpozoroval, jak se k nám z boku rítí jakýsi stín. Zřejmě ho zpozorovali i Centrifaaalové, protože vznášedlo prudce vyrazilo vpřed a současně opsalo kruh doleva.

Útočník nás minul jen o směšný kousek. Byla to malá, zřejmě dálkově řízená střela.

Pilot opisoval kruh, hledal úkryt za nadzemní dráhou a v hustém provozu. Ale za pár vteřin nám pronásledovatel visel opět za zadkem.

Střela byla bezpochyby naprogramovaná na nás. Zčistajasna zmizela. Uvědomil jsem si, že ji máme pod sebou.

„Nahoru!“ vykřikl jsem.

Teď jsme vystoupili na úroveň nadzemní dráhy a řídili se kolem nacpaných kabin.

Náš centřifalský pilot nereagoval. Tupě letěl vpřed. Odkud by měl taky vědět, jak se vede taktický vzdušný boj? Tisíc let míru udělalo z bojového výcviku zbytečnost.

Perry zareagoval rychleji než já. Než jsem se vyhrabal ze sedadla, vrhl se k pilotovi a vystrčil ho z místa. Na dlouhé řeči nebyl čas.

„Propána, nechte ho jednat!“ zařval jsem. Kdo už jednou řídil podobný stroj, nemohl to zapomenout. Byla to technika z počátků kosmických letů.

Zalupal jsem po vzduchu, žaludek mi cílevědomě mířil ke kolenům. Zrychlení mě zarazilo do sedadla. Bizarní mrakodrapy visely najednou vodorovně vedle mě. Zároveň se ozvalo hlušné kovové vrzání, vedle se mihl černý stín a zmizel mi z očí.

A už jsme zase letěli šílenou rychlostí dolů. Trasa nadzemky ...O kousek jsme ji podletěli. Perry se buď zbláznil, nebo se ten stroj pilotoval hůř, než jsme čekali.

„Je ještě tady?“

Ohlédl jsem se. Útočník se vzpamatoval a byl za námi necelých dvacet metrů.

„Na páté, Perry.“ Vítr mi oderval slova od úst. Roztáhl jsem prsty pravé ruky. Perry pochopil, protože jsme prudce zabočili do pravé ulice. Kolem se opět mihl stín.

Perry se hnal těsně nad ulicí na západ. Co bych v té chvíli dal za ruční impulzní paprskomet. Ale Centřifalům aspoň došlo, že Perry je lepší pilot.

„Jak ji setřeseme?“

„Nijak,“ odpověděl jeden s bílou pletí. „Robot sleduje emise našeho pohonu.“

Primitivní, ale účinné. A výzva pro Perryho, bývalého pilota US Space Force, aby předvedl, co dovede. Tohle nebyl výcvik na trenažéru. Černá střela kopírovala každý náš manévr a znovu nás doháněla.

Z toho, co z dálky připomínalo obrovskou pavučinu, se vyklubala změť ramp a nadezdů. Hnali jsme se k ní stále stejnou rychlostí.

Perry vletěl mezi dva pilíře. Stačilo pár metrů a byli bychom.. .Radši na to nemyslet!

Náhle změna kurzu. Perry S:i hrál na horskou dráhu a zároveň si pohrával s našimi životy. Nic jiného mu ostatně nezbývalo.

Skleněný přechod. Plný Centřifalů, kteří zřejmě ani nestačili pochopit, to se to na ně řítí. Přeletěli jsme necelé dva metry nad nimi. A opět strmě vystoupali.

Sto metrů. Sto padesát... Okrajové čtvrti, za nimi step. Před námi už jen

pár mrakodrapů, ocelová konstrukce těsně před dokončením.

Zatajil jsem dech. Že by Perry ztratil nad strojem kontrolu? Za dvě tři sekundy musí uhnout, jinak se zřítíme přímo na staveniště.

Stroj sebou prudce trhl. Pohon vynechal, znovu zabral, zase vynechal. Řítilo se na nás gigantické průčelí *Ted*! blesklo mi hlavou.

Otoč to! řval jsem v duchu.

Stroj se hnal přímo do zkázy. Jestliže někdo tvrdí, že mu v takové situaci před očima proběhl celý život, tak kecá. Cítil jsem jen bezmeznou prázdnotu a lítost, že skončíme tak banálně.

Kdybychom přišli o život aspoň v boji s konkrétním nepřítelem nebo pro mě za mě i v Arzenálu Baolin-Nda nebo ještě lépe, kdybychom se prostě zřítily z Mostu do nekonečna. Takový konec bych si přál spíš.

Ke střetu nedošlo, protože Perry na poslední moment strhl stroj stranou. Zlomem vteřiny nato se zažehl pohon a katapultoval nás z nebezpečné zóny. Protivník explodoval ve žhavém mračnu. Několik pater mrakodrapu se zřítily, po průčelí stékal oheň.

Vzdalovali jsme se stále rychleji a nabrali jsme kurz na milionové město.

„To by bylo.“ Perry si oddechl. „Tak se mi zdá, že jsme unikli vražednému útoku. Pořádná klika“

„Nehodě,“ opravil ho pilot, který opět převzal řízení. „V Centru Centrifalů se nevraždí.“

3.

Bojí se shiftingu, proto nezabíjí. Přesto ukájí své potlačované pudy každý den nanovo - jeho úkolem je putování po ostří nože. Výběrčí daní je vážený, obávaný a zároveň ohrožovaný. Úspěch, nebezpečí a smrt se spájejí v jeho levé ruce...

(„Psychika a povolání - aktuální průvodce ku zvládnutí vnitřních konfliktů a zbavení se nepřírodných zábran protivících se duši“)

Hodina po východu slunce. Nad hlavním městem Cursorem visel opar jako dusivý závoj. Šero leželo ve zrosených propastech ulic, třebaže modré slunce Centriff již stálo nad obzorem. Paprsky zabarvovaly oblohu do purpurova a proměňovaly mrakodrapy čnicí ze smogu v planoucí pochodně.

Daleko vzadu vypisovaly dvě nákladní lodi po obloze kondenzační pruhy. Přivázely zemědělské produkty z jednoho z dalších centrifalových světů. Skoro čtyři miliardy osob na C.C. byly odkázány většinou na zásobování zvenčí. Planeta trpěla za ekologické hřchy minulosti. Moře byla většinou mrtvá, dříve tak bohaté zásoby ryb se z výlovů už nevzpamatovaly, stepní kulturní krajina vyschla, lesy existovaly už jen v rezervacích.

Lodě nalétávaly k přistání, zvířily mlhu a potom je mlha pohltila.

Byl to den jako každý jiný, i když ve vzduchu bylo cosi jako napětí. Včera přistál Caliform.

Legiawa výhled na město, jež mu skýtalo panoramatické okno 38, patra,

pranic nezajímal. Ospalá letargie však klamala, protože pod oparem vřel ve dne v noci čarodějný kotel Cursoru.

Plochá nástěnná obrazovka zareagovala na jeho přítomnost. Senzor mu osahal pozadí zrakové lišty. *Identita potvrzena*. Kontrolky se rozsvítily a Legiaw se jich dotýkal ve stanoveném pořadí. Na obrazovce se ukázal symbol režimu a hned nato A-Betšagův obličej.

„Poslouchám,“ řekl Legiaw.

Jenom jeden neplatič. Legiaw zklamaně zacvakal drápy. Ve výšinách zmítaných bouří se vyspal špatně a doufal, že si nahromaděnou agresivitu odreaguje aspoň při vymáhání daní. Ale pouze jeden ...Vztekle máchl pravicí.

A-Betšaga nemarnil slovy. Příkaz vydal stroze a přesně. Nějaký umělec. Bylo protivné vymáhat daně od umělců, protože jim nikdo nemohl účinně pohrozit. Kdyby zničil jejich umělecká díla, přivolal by na sebe opovržení veřejnosti. To byl nepsaný zákon. A zabíjet nesměl.

„Jednoho dne,“ zaskřípal Legiaw zuby, „jednoho dne takového neplatiče provrtám!“

Prudce trhl pravicí dopředu se sedmi nataženými prsty. Hlasitě to cvaklo, když ostré nehty odštíply pokrýv stěny a vnikly do zdi. Přepadla ho nesmírná touha otočit rukou a tvrzenou umělou hmotu prorazit..Včas si však vzpomněl, že by mohl zničit vedení.

„L-Kepaola nezabiješ!“ pravil A-Betšaga nezvykle ostře. „I když dluží hodně.“

Legiaw zarputile mlčel.

„Rozuměl jsi? Žádné krveprolití, čekal by tě shifting.“

„Jsem si vědom odpovědnosti,“ ujistil ho Legiaw. *Bohužel*, dodal v duchu.

A-Betšaga, který se svým klanem představoval vládu, byl měkota a vynikal jen administrativními schopnostmi. Nikdo ještě neslyšel, že by postupoval proti ostatním fyzickým násilím, natož aby to někdo viděl. A-Betšaga byl muž společenského smíru, mnozí Centrifaalové ho přirovnávali k nemocnému s amputovanými nehty.

Legiaw vztekle kopl do dveří a hleděl do šesti zrcadel na svou zuřivou tvář.

„Slabochu!“ vybuchl opovrhlivě. „Kdy pochopíš, že veškerý strach ze shiftingu je nepodložený? Už tisíc let se u nás nic neděje. Přinucování k míru nás vykastovalo.“ Levou rukou smetl baterii lahví a krabic z police. Řinčivý náraz zatemnil jedno ze zrcadlových polí, hned nato drápy vypsaly sedm souběžných rýh do vytvrzeného materiálu.

Představoval si, že nehty drásají galorňanskou kůži a zanechávají hluboká zranění. Pocit nadřazenosti mu běhal po obou páteřích jako blažené mrazení. Ale pak se na něj šklebil jen vlastní, rýhami znetvořený obličej z rozbitého zrcadla.

Už více než dvanáct generací Galorňané mlčeli, avšak trpěli depresí. Od slavných dob vojevůdce A-Gedeonty žili v traumatu, ale nespokojenost narůstala, přibývaly hlasy vyžadující návrat rozumu. A-Gedeonta byl poslední státník, který svým nepřátelům ukázal v kosmické

bitvě sílu a nezlomnost. Oprávněná trestná akce, ale pro Galorňany roznětka pro shifting.

„Tisíc let je dlouhá doba,“ hovořil Legiaw sám se sebou. „To se máme stále bát zbraně, která je už patrně dávno mrtvá?“

Dělal totéž co každé ráno. Lahvička s barvou přečkala záchvat vzteku, atak do ní namočil prsty, až se nehty zbarvily do oné černě, jíž se neplatiči tolik obávali.

Potom si změnil obličej. Nálepky z bioplastu mu vyboulily čelo, nosní otvory si vycpal do stran, partie brady působila úzce a hranatě.

Výběrčí daní - bylo to jedno z nejatraktivnějších, ale i nejobávanějších povolání. Atraktivní, protože všichni ti muži a ženy se mohli beztrestně oddávat svým sklonům. Obávané bylo neplatiči, kteří jakmile se jim jednou dostali do spárů, byli nemilosrdně pronásledováni. Ale obávali se i samotní výběrčí, protože mnohého z nich už potkal náhlý konec. Ne že by se jeden Centrifaaal snažil zabít druhého, ale toto povolání stálo na prvním místě statistik nehod. Proto celá ta maškaráda a tvrdé výběrové řízení. Výběrčí daní byli drsní chlapíci, kteří dovedli zacházet se svými drápy.

Legiaw svůj vzhled měnil v pravidelných intervalech. Třeba ho jednoho dne někdo pozná. Markantní zraková lišta, velice černá, silnější a větší než u jiných Centrifaaalů, se nedala zamaskovat. Ale to bylo právě to vzrušení. Jako výběrčí daní se stal

kvazičlenem klanu, poddaným A-Betšagy.

T-Legiaw. Písmeno T nahrazovalo starocentrifaalské TeRex, což znamenalo *Nezlomný* nebo i *Neústupný*.

V Cursoru se tísnilo dvanáct milionů obyvatel, dav bílých individuí v černém oděvu, který několikrát denně ucpal ulice a často vyvolal chaos, který jednotlivci už nezvládal. Dusné a parné vedro na rovníku, k tomu hlučný a navzdory všem snahám páchnoucí pozemní provoz vyvolávaly nehody. Nevinné potyčky přerůstaly ve smrtelné srážky. Ne, nikdo nezabíjel úmyslně, ale nehty Centrifaaalů byly nebezpečnější než laserové skalpely a stačil jeden neopatrný pohyb a zranili jste souseda.

I nadzemka, jíž se toho rána T-Legiaw světil, byla beznadějně nacpaná. Némé, tupé obličej. Měl pocit, že mnohý pohled ho pitvá. Skoro každý mohl být jednou neplatičem.

V hlubinách se ulicemi vlekla saň z plechu a výfukových zplodin. T-Legiaw jen zběžně registroval, že žena vedle něj otevřela levou ruku a konejšivým hlasem hovořila na embryo. Novorozenců bylo stále méně. Dříve, když Centrifaaal směl ještě vést války, bývala porodnost vyšší. Nicméně počet obyvatelstva zůstával konstantní. Bez válek bylo podstatně méně mrtvých a pokročilá medicína úspěšně potírala nemoci.

Ale chorobě, s níž se těžko bojovalo a která byla považována za následek nepřirozeného míru, však padali mnozí za oběť. Vnitřní autodestrukce snížila délku života na dvě třetiny dřívějšího stavu.

Naše agresivita nás všechny požere. blesklo T-Legiwovi hlavou. Daněmi se překonat nedá.

Konečná stanice Umělecká čtvrť. Dav se vyhnul ven a kupodivu nikdo nespádl mezi nástupiště a vlak.

Pronikavý výkřik. Kus před ním se dav rozestupoval. Chroptění. Jako by zasáhl ně- jaký jiný výběrčí daní. T-Legiw se dral dopředu, pomáhal si lokty, razil si cestu davem.

Žena s embryem uvízla. Nehoda. Aspoň to tak vypadalo. Jedna z automaticky se zavírajících závor nefungovala, ocelové tyče se jí zarazily do boku a zvolna ji propichovaly.

Většina odvracela pohled. Měli co dělat sami se sebou, nač se zabývat ještě problé- my jiných? Jen pár se jich zastavilo a civělo, ale na pomoc nepomysleli. Možná jim to připomínalo jejich poslední umělý sen. S tím rozdílem, že realita je barvitější, i když poněkud tvrdší.

T-Legiw viděl, že žena ztratila vědomí. Tím přestala být zajímavá i pro ostatní, už nebylo na co koukat.

Zaječely sirény. Takže přece jen někdo zavolal záchranku. Výběrčí daní nechápavě cvakl levicí. Bylo mu to jedno.

Ještě jednou se zarazil. Na průčelí jednoho domu se skvěl ohromný a křiklavý nápis: GEDEONTA ZVÍTĚZÍ!

O ulici dál opět. Tam už dělníci nápis odstraňovali. Pracně se bránili chodcům, kteří jim v tom chtěli zabránit.

CALIFORM ŽIJE A GEDEONTA S NÍM. První písmena zmizela. Dav , který bránil provozu, dál narůstal a začal skandovat. Vozidla ucpala vozovku.

„Caliform je náš vůdce do slavné budoucnosti! Caliform se vrátil!“

Taková spontánní sročení davu jako toto se inscenovala už týdny. Obyvatelé v nich zpočátku viděli jen novou formu výrazu nespokojenosti, postupem času však už každý věděl, že Califormův návrat je skutečný.

Dělníci bojovali marný boj. Odstraněná písmena už opět zářila novou barvou. Strhla se rvačka, při níž bezpečně poteče krev.

Budova byla zpustlá jako většina domů v umělecké čtvrti. Na schodišti to páchlo zatuchlinou spolu s něčím, co ulpívalo na sliznicích. Pětipatrový dům neměl výtah a široké schodiště z umělé hmoty tiše vrzalo. Osvětlení bylo velice matné, šero jako stvořené pro zákeřné přepadení výběrčího daní. Mnozí dlužníci tušili, co je čeká, a připravovali se nato. T-Legiw bezděky napnul svaly.

I zde byla na stěnách hesla. *Tisíc let stačilo. Má náš národ zhynout na měkkost? Věty, jež hovořily T-Legiwovi z duše. V jednotě je síla. Pryč s Galorňany.*

Čtvrté patro. Dveře odolaly kopanci. Za pár minut si nehty prorazil otvor, protáhl jím ruku a otevřel si zevnitř. Občas se zastavil a naslouchal, ale byt byl zřejmě opuštěný.

Dá se odtud něco odnést? Plasty na chodbě na příliš neoceňoval. Ani holografický model Plantaga za moc nestál.

Štiplavý zápach byl stále silnější. T-Legiauw si ho nedokázal nijak zařadit, pouze vnímal, jak se ho zmocňuje podivná ochablost.

Prudce rozrazil dveře do ateliéru a zvedl na obranu pravici.

Závěsy byly zatažené a místnost až na pár pronikajících slunečních paprsků temná. V pozadí se vznášel světlý obraz, zvětšený portrét nějakého Centrifaa v šedém.

„Caliform nám vrátí sebedůvěru,“ skřehotala špatně seřízená nahrávka.

T-Legiauw poslouchal jen na půl ucha. Pohled mu sklouzl na podlahu, posetou úlomky nějaké hliněné sochy. Na opuštěné stoličce stál vzpřímeně hubený Centrifaa. Mrtvé tělo udržovalo ve vzpřímené poloze antigravitační pole.

Dlužník se usmrtil sám, pravici si vrazil hluboko do těla a proklál si srdce. Smrt nastala teprve před několika minutami, konstatoval nevzrušeně T-Legiauw. Patrně v okamžiku kdy vešel do domu. Jinak by krev už měla jinou konzistenci.

Výběřícího ani tak nezklamala ztráta prožitku úspěchu, spíš poznání, že jeho momentální maskování je patrně už

známé. Zvedl hlavu a začichal. Štiplavý zápach zde byl zvlášť silný.

„Smrt režimu a jeho napomahačům,“ kňučel reproduktor. „Caliform smete váhavce.“

Kolik času uplynulo, než otevřel dveře do ateliéru? Patnáct sekund, víc ne. V té chvíli pochopil. „Smrt režimu...“

Exploze. Výběřící sebou pohotově praštil na zem, ale zvedlo ho to, třísklo mu to hlavou o stěnu a pak mu žár sežehl kůži na zádech. Umělci jsou nevypočitatelní. *Ten tuponehtý blbec*, byla poslední jeho myšlenka. Pak ho obklopila trna.

4.

Vyprávění Perryho Rhodana

„Pochopitelně musíme vzít v úvahu počáteční potíže,“ prohlásil A-Kestah nezvykle pomalu a důrazně.

Bylo to poprvé, co jsem od nějakého Centrifaa slyšel jednotný jazyk standardní goo jinak než ve velice ostré, skoro agresivní intonaci. Nicméně ve mně setrval pocit, že bych žádnému příslušníku tohoto národa neměl ukazovat záda.

Je to blbost, namlouval jsem si znovu a znovu. *S předsudky nedojde nikdy k porozumění.*

Stáří nechrání před pošetilostí. Přesně to si myslel Bully, když jsem se na něj zkoumavě podíval. Myšlenky se mu daly doslova vyčíst z obličeje.

A-Kestah nám to zrovna neusnadňoval. Pokoušel se to zahrát do rohu, všelijakými výmluvami nás zdržovat - a nakonec dosáhl pravého

opaku. Na C.C. vřela duše lidu. Tlak nebyl ještě dostatečně silný, aby vyvolal víc než jen pár povrchových otřesů, ale Califormův návrat vše urychlí. Radši měl zůstat v exilu.

A pro mě a Bullyho by patrně bylo nejrozumnější, abychom se co nejdříve odporoučeli. Možná bychom měli odmítnout Califormovu prosbu, abychom mu nějaký čas stáli po boku. I s tím nebezpečím, že budeme bez lodě, nenajdeme druhého posla Thoregonu a nedostaneme se domů.

Caliform v nás viděl spojení, domníval se, že stojíme za ním a za jeho osvobozeneckým bojem. Kde tuhle jistotu bral, bylo I pro nás záhadou. Ostatně to, co jsme udělali, udělali jsme z čirého pudu sebezáchovy a pro všechny ostatní pasažéry prodavače duší, i ale ne z nějakého politického přesvědčení.

„Ten útok na nás...“ začal znovu Bully.

„To nesmíte brát vážně,“ mávl A-Kestah rukou. „Byl to jen nesmělý pokus jak Califorma zastavit, nic víc. A-Betšaga ho před odchodem do exilu nemohl zabít. Útok na CHIIZU selhal. Teď to řeší jako okrajovou záležitost. GEDEONTA už přitom dávno, není nějaká malá revoluční buňka.“

Právě to mi dělalo starosti. Povstání Centrifaaalů se už nedalo zabránit - revoluce mají své zákony.

Pokud chceme s Bullym zabránit obětem, musíme zasáhnout. Pak by bylo naší povinností působit na Califorma.

Štáb GEDEONTY, v němž jsme skončili, sídlil v jednom nenápadném domě na okraji města. Nepanoval zde ani ruch, ani zvláštní, napětí, spíš jsem vnímal klidnou, uvolněnou atmosféru.

„Potřebujeme víc informací o tvém národě,“ řekl Bully netrpělivě.

„A proč?“

„Protože bychom rádi věděli, s kým se to přátelíme,“ odpověděl jsem.

„Řekli jsme vám už všechno.“

A-Kestah si mé pokrčení ramen správně vysvětlil.

„Důležitý je počet našich stoupenců, teprve potom technické zázemí. Tajným službám se v poslední době už několikrát podařilo vypátrat náš štáb. Museli jsme tam nechat důležité věci a vyhodit je do povětří, aby nepadly do rukou režimu.“

„A to je důvod pro Califormův návrat z exilu?“

„Jeden z mnoha.“

Centrifaaal nás zavedl do zatemněné místnosti, do jakéhosi komunikačního centra. „To jsou programy místních stanic.“ A-Kestah ukázal na řadu obrazovek. „Ve zprávách se obráží zvýšená aktivita tajných služeb proti GEDEONTĚ. A-Betšaga se zřejmě konečně rozhodl, že všechny povstalce zlikviduje. To však není žádná tvrdost, to se jen svíjí přišlápnutý červ.“

Scény na obrazovkách však odporovaly jeho slovům. Uniformovaní Centrifaaalové mlátili pěstmi a holemi skupinu chodců, jejíž odpor rychle slábl. A když je tahali do vozu, nezacházeli s nimi právě něžně.

„To vypadá na razii,“ poznamenal Bully.

„To jsou tajní,“ potvrdil A-Kestah. „Budou proti demonstrantům postupovat ještě tvrději. Ale to se dalo čekat.“

Na jiné obrazovce vpadli uniformovaní do nějakého domu, v němž se zabarikádovali povstalci. Vchod vyhodili do vzduchu trhavinou. Několikapatrový dům se nahnul.

„Vládu řídí slaboch,“ vybuchl A-Kestah.

„Ten pocit zrovna nemám.“ Uniformovaní bezohledně mlátili všechno kolem. „Takhle postupují proti osvobozeneckému hnutí všude?“

Centrifaal ze sebe vypravil řadu zajímavých zvuků, které jsem pochopil jako ekvivalent cynického smíchu.

„A-Betšaga demonstruje svou domnělou sílu na nezúčastněných. Tihle se jen spontánně připojili k protestním akcím.“

Zprávy na jedné obrazovce se změnily a bez přechodu ukázaly nepřehledný dav. Záběr se zvětšil. Viděli jsme Califorma. Stál na podstavci jakési sochy, která, pokud jsem si dobře vzpomínal, stála uprostřed toho velkého náměstí před kosmodromem. Kolem něj chvatně nastavili baterii mikrofonů. Chránili ho ozbrojení Centrifaalové. Nad ním kroužily kluzáky.

„A-Betšaga bude pěníť vzteky,“ řekl A-Kestah. „Před Gedeontovou sochou hovoří jen oprávněný panovník.“

„Gedeonta?“ podivil se Bully. „To není shoda jmen?“

A-Kestah udělal gesto, které mělo vyjadřovat politování.

Dalo by se pozměnit staré přísloví: Největším nepřítelem Centrifaala je Centrifaal sám. Evoluce tento národ vybavila těmi nejsmrtejnějšími zbraněmi, jaké jsem kdy viděl. Nehty ostrými jako nože. Když jsme se k Centrifaalovi obraceli zády, dělali jsme tak jen silou vůle.

A-Kestah nicméně usoudil, že nás musí poučit. „Klanový náčelník A-Gedeonta byl ten nejlegendárnější vojevůdce našeho lidu. Brzy budeme slavit tisící výročí jeho smrti, dostatečný důvod pro Califorma, aby dal našemu národu svobodu a národ už mohl konečně rozhodovat sám o sobě.“

To vypadalo na vznešené motivy. Ale je svoboda pro Centrifaaly skutečně totožná se svobodou, o niž usilujeme my Galaktici? Právě pro tyto pochyby jsem se rozhodl, že aspoň na pár dní přijmeme Califormovo pohostinství.

„A-Gedeonta vedl poslední kosmickou bitvu našeho národa. Tehdejší nepřítel je už dávno zapomenut, ale odvaha našeho vojevůdce se oslavuje dodnes. Třebaže tenkrát náš národ udělal trpkou zkušenost se shiftingem a dlouho se z něj nemohl vzpamatovat.“

„To Caliform svou organizaci pojmenoval zrovna po muži; který může za tu nejhorší událost, která se může stát inteligencím této galaxie?“ Reginald Bull svažtil čelo.

A-Kestah jen nevrle zabručel. „Copak váš národ neoslavuje žádné vzory? To je mi vás potom líto a o hodně jste přišli.“

1. leden 1289 NGL -Nový rok. Spal jsem špatně a Bully na tom nebyl o nic lépe.

„Zdalo se mi o Foremonovi,“ přiznal rozmrzele. „To neznamená nic dobrého.“

Foremon, strážce Hřibu a bazaltové planiny na Galornu, nás nemilosrdně pronásledoval. Zůstal však v Gaalu a už nás obtěžovat nebude.

„Pust' to z hlavy.“

„Že v tomhle klubu není koktejl na uvítanou, to bych ještě nějak strávil,“ hudral. „Ale, že nás nechají hladovět.“ Žaludek mu kručel hrozivě a agresivně.

O dvacet minut později už žvýkal plnými ústy, ani nevěděl co. Objednal jsem dvakrát snídani a dostal od jednoho Centrifaa (nebo Centrifaaalky? Přesně se to rozlišit nedalo a nos jsem neměl tak citlivý, abych vnímal individuální vůni) hluboké mísy s více či méně nedefinovatelným obsahem.

Bully se ládoval. Bez centrifaaalského příboru, jenž byl uzpůsoben pro sedm prstů. S plnými ústy zapomínal na brblání, které zpravidla prozrazovalo, že se mu daří ještě příliš dobře. Teprve když už nenadával, byl důvod ke starostem. Stačí pár dní na C.C a udržet tempo, pak dosáhne opět původní váhy.

„No jo,“ pronesl, když si uvědomil, že z něj nespouštím oči. „Pětihvězdičkové menu nějakého bluesanského šéfkuchaře to zrovna není, ale zas tak špatně to nechutná, i když se z toho

špatně udělat může. Krucinál, co je tohle?“

Z misky vyjelo jedovatě zelené, tenké, ochlupené chapadlo a plesklo o stěnu. Zatímco zmateně civěl na šhubající se cosi a zapomínal žvýkat, vyrazilo z jídla druhé chapadlo a přichytilo se, přesně na opačné straně..

Myslím, že by se vesmír mohl klidně zhroutit a Bully by v té chvíli nezareagoval. Jeho zdravá barva přešla v popelavou šed' a hned nato zezelenal, takže se až zázračně podobal oné věci, která na sebe upozornila dvěma dalšími chapadly.

Z jídla se vymrštilo cosi rosolovitého, zakomíhalo se to a přelezlo okraj misky.

Bully se zatajeným dechem sledoval každický pohyb. „Živé jídlo,“ vydechl nakonec, protože musel opět začít dýchat. „Hnus!“

Ta věc se natáhla asi třicet centimetru přes okraj stolu.

Než jsem Bullymu stačil připomenout, s jakou chutí vysrkává ústřice, vešel do našeho společného příbytku Caliform. Tedy měl jsem pocit, že vidím Califorma, ale obličej byl plnější. Pouze jistá podoba výšky, postavy a tak.

Centrifaaal opovržlivě zavřel ústa a upřel pohled na utíkající snídani. „Šaekonwo je delikatesa,“ poznamenal klidně. „Pocta přátelům.“

„Umím ji ocenit,“ odvětil ještě klidněji Bully. „Ale mám už dost.“

I já zavrtěl hlavou, takže Centrifaaal okamžitě hmátl, napíchl si šhubajícího se tvora a s požitkem si ho vsunul do úst. Poslední; co jsem z té lahůdky

viděl, byla dvě chapadla, která se mu marně snažila zachytit za bradu.

„Posluž si, Califorme!“ Přisunul jsem mu svou mísu, na jejímž dně bezpochyby číhalo totéž.

„Tys mě poznal?“ To překvapení nehrál.

„Můžeš si změnit rysy obličeje,“ odpověděl jsem. „Tloušťku těla taky. Ale výška, pohyby a rytmus řeči tě prozradí. - Nač ta maškaráda?“

Caliform se zadíval na nehty. „Myslel jsem, že dva cizí cestovatelé se budou chtít dozvědět o Centru Centrifaaalů víc.“

„...a z exilu se navrátilší vůdce opozice tuto příležitost využívá k tomu, aby si prosondoval náladu ve městě. Samozřejmě inkognito. -Nebo se bojíš dlouhé ruky vlády?“

Chtěl vybuchnout, zaťal prsty, ale hned se ovládl. „A-Betšagy se nebojím. Je to slaboch. Selhal. Měl šanci, ale nedokázal ji využít. Už je to léta, co jsem založil GEDEONTU. Kdybych to byl neudělal, stál by dnes na mém místě někdo jiný. Tenkrát mě A-Betšaga mohl zabít, kdyby si pospíšil. Ale ten úkol dal tajným službám. GEDEONTA byla ještě příliš slabá, aby dokázala odolávat státnímu aparátu. Proto jsem musel opustit C.C., ale to jen posílilo mou pověst osvoboditele. Organizace sílila i beze mě. Dnes jsme tak silní, že se můžeme postavit režimu.“

Plamenná to slova. Caliform byl přesvědčen o tom, že právo je na jeho straně. O tom je přesvědčen každý revolucionář.

Vylovil z mé misky zelenou věc a strčil si ji do úst.

„Ty, P-Rhodane, a ty, R-Bulle, pojďte se mnou.“ To už nebyla prosba ani konstatování, to byl skoro rozkaz. „Je tu ještě jeden důvod, proč musím být nepoznán. Nepatřím k žádnému klanu. I když na mě nikdo nepořádá hon, bez klanu nemůžu převzít vládu. Potřebuji muže a ženy, kterým mohu důvěřovat.“

Divil jsem se, proč se nepřipojí k A-Kestahovi a jeho klanu, ale věc zřejmě nebyla zas tak jednoduchá. A-Kestah je možná dobrý bodyguard, ale nárokům, jež si Caliform klade na své nejbližší okolí, zřejmě nedostačuje.

Cursor bylo pulzující města a na první pohled jen těžko pochopitelné. Mé přirovnání k New Yorku druhé poloviny dvacátého století bylo svým způsobem trefné.

Agresivita visela ve vzduchu, stálá latentní hrozba, aura stísněnosti. třebaže si nás žádný ze spěchající Centrifaaalů nevšiml, přistihl, jsem se při tom, že se pravidelně otáčím. Ošklivý pocit, že každou chvíli ucítím nějakou centrifaaalskou ruku mezi lopatkami, se nedal rozumem zvládnout. Bullymu se nevedlo o moc lépe. Asi takhle se v těch nejvykřičenějších částech Harlemu cítili bílí, kteří věděli, oč jde.

C.C., město protikladů. Zpustlé, chátrající stavby se krčily vedle futuristických komplexů z oceli a skla. Vše působilo těžce, něco dokonce

vzdorně. Ventil potlačovaných pudů? Nejpozději po první procházce muselo být každému cizinci jasné, že Centrifaaalové jsou v jádru válečnický národ.

Když jsem tady viděl příslušníky jiných národů Plantaga, měl jsem vždycky pocit, že obzvláště spěchají. Necítili se v Cursoru dobře, báli se konfliktu, v němž mohl zvítězit jedině jeden: Centrifaaal.

Mír v Plantagu, jakkoli působil svůdně ve velkém, ukazoval v detailech nedostatky. Skřípalo to. Dominoval bojový duch. Právě proto mě překvapilo, když jsme spatřili podivuhodně působná umělecká díla. Plastiky, které bych pro jejich jemnost a takový smysl pro detail nepřisuzoval žádnému Centrifaaalovi. Ale Caliform mě ujišťoval, že všechny ty sochy stvořily centrifaaalské ruce. Národ válečníků je tedy i národem umělců?

„Celé řady ulic, dokonce i čtvrti jsou pojmenovány po těchto uměleckých dílech,“ vysvětloval Caliform. „Skoro všude jsou díla neznámých umělců, která stojí už po staletí na stejném místě. Jediný Centrifaaal by si netroufal vztáhnout na ně ruku, stihlo by ho všeobecné opovržení.“

„Národ, který ctí své umělce, nemůže být v jádru zlý,“ zabručel Bully. Hlasitěji dodal: „Jak staré jsou ty sochy?“

„Žádná není starší než tisíc let. Dodnes muži a ženy vytvářejí nová a nová díla.“

Stáli jsme před *Rejem hvězd* ve *věčnosti*. Rotující pohyblivý

konglomerát, poháněný sluneční energií. Sto metrů nad námi vířily pestrobarevné koule různé velikosti po přesně určených drahách. V centru útvaru jako by explodovaly ve světelných kaskádách a poté pokračovaly ve své dráze.

„Zrod a zánik vesmíru, válka a mír, to udržuje svět v chodu,“ citoval Caliform. Poblíž byla stanice nadzemky. Vrávorál k ní jakýsi Centrifaaal. Měl očividně potíže udržet se na nohou. Pronásledovali ho výrostci a bili ho. Upadl vstal, znovu ho srazili k zemi. Vyrvali mu uzlíček, který tiskl k sobě.

Náměstí bylo silně frekventované. Zdržovaly se tam stovky Centrifaaalů, ale i Moxgergů a bytostí, které jsem ani nedokázal pojmenovat. Ale i ti, kteří byli v bezprostřední blízkosti incidentu, se dívali jinak.

„Proč nikdo nezakročí?“ zeptal jsem se.

„Ten muž nepatří k žádnému klanu,“ dostalo se mi lapidární odpovědi.

„To mi nestačí, Califorme, to je málo.“

Jeho levice, ta uzavíratelná lopata, se mi sevřela kolem nadloktí. Stisk byl bolestivý a vehnal mi slzy do očí.

„Bez příslušnosti ke klanu nemá nikdo žádná práva řekl stroze Caliform. „To v tvé galaxii neexistuje, P-Rhodane?“

„Pomáháme starým a osamělým.“

„Bez klanu nezestárneš. Ti mladí taky nepatřili k žádnému klanu. Postihnout to může každého a kdykoli.“

Což sám nepatří do stejné skupiny? Nebo jsou tu nějaké jemné rozdíly, které jsme ještě nepochopili? Caliform

nám vysvětlil souvislosti, o nichž, jsme zatím neměli ani tušení.

Klan bylo něco víc než jen účelové společenství, ale nikoli rodina. Pokrevní pouta pro Centrifaaaly neexistovala, nahrazovala je "záměrná spřízněnost volbou". Klan byl etický, náboženský a společenský světový názor. Takové společenství sestávalo ze šestnácti členů, skoro vždy z deseti mužských a šesti ženských osob. Důvod to mělo v biologickém historickém vývoji. Ke klanu mohlo náležet více dětí a dospívajících, ti se však nepočítali. Po dosažení jedenáctého roku života byli zpravidla vypuzeni, museli obstát jako osoby bez klanu a postarat se, aby je do nějakého klanu přijali.

Vypadalo to podivně a vlastně nelogicky, ale v takovém společenství byl vždy jen jeden muž plodný, ostatní se spokojovali prakticky se statutem jeho tělesných strážců a poddaných. Náčelník klanu byl většinou nejen nejchytřejší, ale i nejsilnější individu-um.

Jakmile se dalo dohromady nejméně deset mužů a šest žen, vznikl nový klan. Na osobách bez příslušnosti nelpěla tedy navěky nějaká stigmatizace, ale bylo pouze na nich, kdy a jak vstoupí v nový svazek.

Považoval jsem tento proces za evoluční výběr, neboť vždy jen ti nejsilnější a nejrafinovanější muži získali příležitost předávat své geny. Když se vytvořil nový klan, byl jakýmsi nevědomým procesem určen plodný muž. Tato schopnost se však mohla časem ztratit a v náčelníka klanu se pak

vyvinul jiný. Tak bylo postaráno o neustálou konkurenci.

Pro Califorma, který nám stručně přiblížil tento hlubší náhled do sociální struktury svého národa, bylo od počátku naprosto jasné, že náčelníkem nového klanu bude on. A proto jsme si říkali, jestli onen nevědomý proces, o němž mluvil, není přece jen ovlivnitelný.

Bylo poledne a hlučný provoz nabýval skoro nesnesitelných rozměrů. Slunce jako by rozpalovalo hlavy.

Tu se ozvaly vzteklé nadávky. Před stinnou arkádou se do sebe pustilo několik Centrifaaalů. Asi pro nějakou maličkost, protože jsem neviděl nic, čím bych si to vysvětlil. Z vášnivé hádky se brzy vyvinula potyčka a rázem se bily dobré tři desítky Centrifaaalů.

„Nic důležitého,“ komentoval Caliform, „Občas mají dva klany diametrálně rozdílný názor.“

„A takhle zjišťují, která z obou stran má pravdu?“ ozval se Bully. „Vaše právo funguje podobně? Nebo jak urovnáváte problémy?“

Na tuto otázku nám Caliform zůstal odpověď dlužen. Pouze přešel na druhou stranu ulice - ostatně stejně jako skupina Moxgergů, která se bijících se klanů polekala. Jednoduše se propletl mezi krokem se sunoucími vozy. Když jsme ho následovali, upřela se na nás řada pohledů.

„Koukají se na nás, jako by chtěli šlápnout na plyn a vyzkoušet si naši odolnost,“ zaprskal Bully.

Když se dostal na druhou stranu, byl celý zpocený. Bylo to bezmála dvě stě metrů, jedna z hlavních tepen města, a

něco na způsob bezpečných přechodů se dalo najít jen na hlavních křižovatkách. Mnozí Centrifaaalové si vědomě pohrávali s rozkoší z nebezpečí. Všude však byl cítit nádech represe. Vnímál jsem to ve způsobu, jak se Centrifaaalové navzájem potkávali. Hodně z toho, co jsme viděli, byla jen fasáda, na odiv postavený vnějšek, který latentní konfliktnost překrýval jen nedostatečně. Centrifaaalové potlačovali své skutečné já - báli se úderu Galorňanů a shiftingu stejně jako před tisíci lety.

„Kdy zakročí Galorňané?“ zeptal jsem se Califorma.

Otázka ho zmátla. „Možná už nikdy,“ odpověděl po chvíli. „Náš lid o nich již velmi dlouho neslyšel. Nemůžou mít pod kontrolou celou galaxii, možná se už dávno někam stáhli.“ Pohlédl na nás se zjevnou útrpností. „To je vážně chcete hledat?“ V hlase měl i posměch. „Třeba,“ řekl, ale znělo to jako doufejme, „tento národ už pár staletí neexistuje.“

„V tom tě musím zklamat,“ namítl Bully. „Sami jsme jednoho Galorňana viděli. Umíral a jeho okolí zaplavovala vlna míru a blaženosti.“

Caliform se neurčitě zašklebil. „A-Gidecaj a jeho vražedné komando na CHIIZU zabíjeli,“ pravil drsně. „A nestalo se nic. Žádná odplata Galorňanů. Takže už neexistují.“

5.

„Zkoumání příčin je jedním z důležitých úkolů naší civilizace, je to nástroj k poznávání věcí, jež mižeme

měnit. Když se podíváme na statistiku úmrtnosti, všimneme si nápadné změny, to platí jak pro C.C., tak pro ostatních devatenáct světů. Jestliže kdysi byly boje příčinou úmrtí číslo jedna, dominují nyní přirozené příčiny smrti jako selhání srdce.

Navíc zjišťujeme nárůst nehod, které ve statistice zaujímají místo třetí. Pravděpodobnost úmrtí na nehodu je zhruba stejně vysoká jako úmrtí na nemoc...”

(Úryvek ze zdravotně politického protokolu H. Refose, člena vládního klanu)

Do zrakové lišty ho bolestivě udeřilo světlo. T-Legiaw chtěl odklonit hlavu, ale nešlo to. Ani paže ho už neposlouchaly, dokonce necítil, že by nějaké údy měl. Světlo se mu prudce vpalovalo do mozku. Bezbrannost byla pro Centrifaaala horší než smrt.

Vzpomínka: Výbuch, děsivá tlaková vlna, náraz. Potom ticho a tma. Dokud ho neprobral ten jas.

Celé tělo ho bolelo, jako by bylo jedinou otevřenou ránou. Skláněly se nad ním obličeje. Neznal je. Jeden hovořil přes druhého. Chvilí mu trvalo, než z té změti vytáhl jeden hlas.

„...spáleniny se zajizví, ty jsou bezvýznamné, ale jestli neodstraníme tu střepinu z páteře, bude nadosmrti ochrnutý...”

Ne! zařval v duchu.

„Nechte mě zemřít,“ vypravil ze sebe konečně. „Zasloužím si smrt.“

Někdo mu narazil na nos masku. Cítil omamný plyn, ale bránit se nemohl.

Neztratil vědomí úplně, ale najednou si byl sám cizí. Bylo mu srdečně jedno, co s ním lékaři dělají. V Cursoru bylo pouze jedno operační zařízení, a to v dolních patrech vládní budovy. Likvidovat nemoci bylo něco jiného než opravovat tělesná poškození. Bojovalo se především proti bakteriím a virům jako proti hlavním protivníkům. S obyčejnými zlomeninami a zraněními se však tělo muselo vypořádat samo, pokud nechtěli Centrifugalové změkknout. Čím by se pak odlišovali od Moxgerů, Krooghů a jiných?

Z nesmírné dálky registroval, že mu lékaři pronikají sondami do zad. Krátce nato mu jeden podržel před lištou nahnědlou střešinu.

„Ztratil jsi hodně krve, než tě našli hasiči. Ale ta nehoda tě nezlomí. Za týden budeš už zase vybírat daně.“

Střešina pocházela z rozbité hliněné sochy. Poprvé od chvíle, kdy se probрал z bezvědomí, viděl před sebou opět ten cizí byt, štvavá protistátní hesla.

„Onen neplatič byl jeden z Californových přívrženců,“ zdůrazňoval lékař. „Nejsou už jen obtížní, ale stávají se hrozbou pro všechny zákona dbalé občany. A-Betšaga by už neměl váhat a měl by je všechny zavřít nebo...“

...zabít. Ne, to se nedalo říct tak snadno. Mezi myšlenkami a slovy byl stejně velký rozdíl jako mezi slovy a činy. Ale pouze myšlenky zůstávaly Galornanům skryty.

Výběřícímu daní se ulevilo, když zjistil, že opět může pohybovat pravicí. Škrábl nehty o odolný okraj postele.

„Dlužník se zabil sám,“ vyhrkl vztekle. „Kdyby ne, tak bych ho honil až na konec Plantaga.“

O něco později ho převezli do malé prázdné místnosti. Byla těsná a zatuchlá, ale T-Legiauw už věděl, že v ní dlouho nepobude. Klid byl pro něj jed, potřeboval pohyb, napětí a nebezpečí všedního života.

Přepadla jej únava. Příliš pozdě si uvědomil, že mu lékař cosi dal.

Jak dlouho spal, nevěděl, ale cítil se příjemně odpočatý.

První záchvat slabosti mu však ukázal, že, se přecenil. Pokusil se vstát příliš rychle. Dva krátké, vrávoravé krůčky, potom se mu podlomila kolena a natáhl se na zem. Jako by se mu mezi páteřemi do těla zabodávala rozžhavená dýka.

Když se probрал podruhé, bylo mu hrozně nevolno a střídavě horko a zima.

Tentokrát si dal více na čas. Vzepřel se na loktech, zaťal nehty do stěny a posadil se. S rovnováhou měl potíže, měl pocit, že pokoj provádí prudké a náhlé pohyby. Přidržel se stěny, prudce třískl do otevíracího mechanismu a dveře se odsunuly. Spatřil chodbu. Po obou stranách byly pokoje a vzadu schodiště.

Vyklopýtal ven. Ve vládní budově se vyznal, absolvoval zde speciální výcvik a jako , všichni výběřící daní tady nejméně jednou měsíčně skládal účty.

Čerstvá rána na zádech ho ukrutně bolela a před lištou mu explodovala rudá kola. Nicméně dál vrávorál ke

schodišti. Nebyl to hlavní vchod, ale úsek vedoucí k technicko-inženýrským zařízením. Kdyby se vydal opačným směrem, zcela určitě by padl do rukou lékařům. A ti by ho nepustili, na to byl jako výběrčí daní příliš cenný.

Jednoduchý zámek, který zabraňoval ke vstupu na schodiště, rychle zdolal. Holá, prostorná šachta. Z hloubky stoupal chladný vzduch a ochlazoval mu rozpálený obličej.

Na pár okamžiků se zastavil. Poslouchal, jak mu prudce buší srdce. Rána na zádech přímo běsnila.

Ze sklepa se neslo dunění. Tam dole se pracovalo, patrně na samostatném zdroji energie.

K východu přes spodní patra by se dostal rychle, ale ten byl příliš střežen. Když půjde nahoru, dostane se k centrále. Bude to sice delší cesta, ale má by tu výhodu, že tam se vyzná. Navíc jsou jeho identifikační data v počítači, takže nevyvolá poplach.

Musel se často zastavovat a bojovat se slabostí. Nepřidával mu ani zápach maziv a ozónu, táhnoucí se schodištěm.

Dál! Pryč od lékařů a jejich zbytečné péče! Jestliže má teď zemřít, pak chce tento svět opustit bez jejich pomoci. Věřil v další život v jiné formě existence. V to věřila většina Centrifalů, a proto se smrti nebáli.

Teprve ve třetím patře našel přístup do veřejné části budovy. Byl celý zalitý potem, dýchal ztěžka, málem sípal. Tentokrát mu trvalo velice dlouho, než dveře otevřel.

Vrávorat dál. Nekonečné patro. Každých padesát metrů jen dvoje nebo

troje dveře do kanceláří nebo hoven. Pak opět ohyb, dalších padesát metrů, jiný resort. Budova připomínala bludiště, v němž si návštěvník připadal malinkatý a ztracený.

Dostal se do oddělení kosmických letů, které jako jediné zabíralo dva úseky chodby, což svědčilo o jeho významu. Zde nebyly žádné sochy, ale umělecká díla, jež vytvořil život. Roztavené a opět ztuhlé části plášťů zničených lodí, sice žádné velké exponáty, ale impozantní kousky, svědčící o velké minulosti velkého národa.

Kvůli originálu termického děla musela ustoupit dokonce jedna kancelář a strop se v této části chodby otvíral k vyššímu patru. Každý se mohl dotknout hlavně, stříbrných chladicích hadů a zaměřovací mechaniky.

Zády mu probíhaly palčivé vlny bolesti. Na okamžik se vrátil ten děsivý pocit, že ochrne, ale zastavil se a s uspokojením konstatoval, že tlak na levou páteř ochabuje. Zároveň zaslechl tiché hlasy, z galerie nad sebou. Vnímal je vlastně jen díky tomu, že stál bezprostředně pod ní.

„...A-Gidecajovo likvidační komando by odvedlo dobrou práci a problém Caliform by navěky vyřešilo, kdyby tam nebyli ti dva cizinci. Pokud skutečně mluvili pravdu, pak jsou z nějaké velice vzdálené galaxie.“

„A jak se dostali do Plantaga?“

Byl to A-Betšagův hlas. T-Legiw strnul. Uvědomil si, jak je tento rozhovor důležitý.

„že jsou prý trosečníci. Ale loď, která by překonala tak gigantickou vzdálenost mezi dvěma galaxiemi...“

„Nemusíš mě poučovat, F-Katjole.“

„Postarám se o to, aby se jim stala nehoda.“

„A co z toho budeme mít?“

„Caliform doufá, že využije jejich znalostí.“

„Žádná nehoda. Těm cizincům se nic nestane. Technické výhody se hodí i nám. - A co Caliform? Napravíš, co se nepodařilo A-Gidecajovi?“

„Při mém životě...“ „Kdy?“

F-Katjol byl mluvka. Jinak by oznámil konkrétní termín a nepouštěl se do rozvláchného vysvětlování. Výběrčí daní to jméno znal. F-Katjol patřil k významným členům GEDEONTY na druhém kontinentu, ale nikdy se nedokázal prosadit na vrchol. A teď, když se vrátil Caliform, už neměl žádné vyhlídky.

„Caliform ví, že byl zrazen,“ pokračoval tiše F-Katjol. „Jinak se to s tím komandem nedá vysvětlit. I ten incident se samonaváděcím projektilem...“

„Kdy?“

„Caliform na pozítří svolal konferenci vedení GEDEONTY. To bude ta pravá chvíle.“

Ticho. Náčelník klanu a zrádce odešli jinam.

T-Legiaw se dál belhal chodbou. Uvědomil si, že mu osud přisoudil zvláštní roli. O bytí a nebytí rozhodovala vždy náhoda. Caliform byla osoba, která zásadně změní život Centrifaaľů. Na něm závisí budoucnost.

Šťastně, i když na konce sil se dostal k výtahu do přízemí.

„Úroveň vládní náměstí,“ vydechl, zatímco se za ním zavíraly dveře.

Když výtah zastavil před velkým vstupním portálem, ležel T-Legiaw v bezvědomí na zemi. Oděv měl prosáklý krví, řinoucí se, z otevřené rány mezi páteřemi.

6.

Vyprávění Perryho Rhodana

Nadzemní dráha byla přeplněná. Huňaté stvoření s ptačí hlavou, které nastoupilo před námi, se nemělo k tomu, aby si postoupilo. Zřetelně jsem vnímal jeho strach z Centrifaaľů, ani já se v té tlačenci necítil ve své kůži. Nemuselo se tak stát ani úmyslně, stačil je- den neopatrný pohyb a měli jste hluboké rány.

„To je zlý sen,“ zašeptal Bully. „Připadám si jako zavřený v těsné místnosti, jejíž zdi se ježí skalpely a pak se začnou pohybovat.“

Caliform levým předloktím toho tvora odstrčil. Vmáčkl se do kabiny a udělal místo i pro nás.

„Taxi by mi bylo milejší,“ mlel Bully. „Nebo aspoň serun.“

Nezbývalo nám nic jiného než Califorma následovat. Lehce mě zamrazilo, napjal jsem svaly. Někdo se mě z boku dotkl, sílící špičatý tlak... Ne, to byl jen Reginaldův loket.

„Už chybí jenom olej,“ zašeptal znovu. „Pak bychom konečně věděli, jak se cítí sardinky.“

Zastávka. Nikdo si nevystoupil, zato venku se tlačila dobrá stovka Centrifaaalů. Ozývaly se hlasité nadávky, hrozivě se zdvihaly ruce, dva prsty sklouzly po bočním skle a zanechaly za sebou hluboké rýhy.

Kabina sebou tiše trhla a zrychlila. Così mě bolestivě zasáhlo do zad. Tentokrát to nebyl Bully. Pracně jsem se pokusil otočit.

„Proč je vlastně nevyhodíme?“ ozval se podrážděný hlas. „Co jsou vlastně zač?“

Evidentně myslel Bullyho a mě.

„Cizinci nemají na C.C. co pohledávat,“ přidal se k němu další. „Jsou to jen slabochi, kteří hned volají Galorňany, jakmile se k nim jen trošku přiblížíš. S takovými nemůže nikdo žít...“

„Slyšel jsi, hlad'oune?“ Bradu mi sevřela ruka a otočila mi prudce hlavou. Hleděl jsem přímo do puchýřovité žvýkačkovité pleti Centrifaaalova čela. že byl o hlavu menší než já, mu nevadilo. „Nikdo vás nezval, tak zmizte! Chceme žít v míru!“

Vždycky a u mnoha národů se vyskytovali šílenci, kteří se považovali za vrchol všeho stvoření a pronásledovali cizince už jen proto, že měli jinou barvu pleti. Natož když vypadali úplně jinak. Ani nechci pomyslet na to, co by se dělo, kdyby se lidstvo setkalo s arachnoidy o dva a půl tisíce let dřív.

Ale ani kosmický věk neskýtal ochranu před hloupostí a ignorancí. V Galaktiku to vřelo už léta, jednotlivá uskupení si začala vytvářet své rasové

vědomí, což se už vůbec nedalo pochopit. To, co Galorňané před dávnými časy podnikli, aby se vykročilo tím správným směrem, bylo z jejich hledisko asi jediné proveditelné. Nevěděl jsem, jestli bych se rozhodl pro galaktický mír pod hrozbou shiftingu. Musel bych znát výchozí situaci...

„Ztratil jsi řeč, hlad'oune?“ ozval se jízlivě hlas. Před očima mi tančilo sedm nehtů nalakovaných světélkující barvou, sedm smrtelných zbraní. Musel jsem aspoň zaklonit hlavu.

„Nech P-Rhodana na pokoji!“ ozval se Caliform.

„Srab.“ Můj protějšek se chabě zasmál a zacvakal nehty. „Co je ti po něm? Nebose chceš prát?“

Vše proběhlo neuvěřitelně rychle. Centrifaaal se prudce otočil a udeřil mě mezi lopatky takovou silou, až mi vyrazil dech. Pravicí vyjel na Califorma a jistě by mu způsobil krvácející rány, kdyby Caliform nezareagoval stejně tak rychle a neodrazil útočnickovu ruku vzhůru. Pár vteřin na sebe hleděli, ale zatímco Caliform nehnul ani brvou, útočníkův obličej se zkřivil do grimasy vzteku.

„Měl by ses ovládat,“ pronesl Caliform.

„Bojuj!“ zasípal ten druhý. „Vyzývám tě, mluvko rozmačkám tě mezi prsty jako hmyz.“

Z mnoha stran sklídl potlesk. Napružená atmosféra nedávala Califormovi jinou možnost. „Nebudu s tebou bojovat,“ řekl; „Ale chtěl bych znát tvé jméno.“

„E-Kajwan ze slavného klanu A-Barkose. Nás V boji ještě nikdo neporazil.“

„Zápas pro video,“ zasyčel Caliform. „Znám ten klan i tvé jméno, ale při těch zápasech neteče krev. Je to laciná podívaná, ne skutečnost.“

Co slovo, to zásah. Nevěděl jsem, co má Caliform v úmyslu, ale situace byla pro něj stále nebezpečnější.

„Jestliže uvidíš krev, bude to tvá vlastní.“ E-Kajwan měl svaly napnuté k prasknutí.

Ale Caliform držel dál jeho ruku nahoře, pak si levicí prudce strhl masku z obličeje.

Kabina zašuměla.

„Caliform,“ vydechl někdo nevěřicně. „Chceš ještě vidět mou krev?“ zeptal se náš průvodce.

E-Kajwan spustil ruku. Shledával slova, ale nenacházel je a zamumlal cosi na omluvu.

Všichni na Califorma civěli. Bylo zcela evidentní, že ho Centrifalové zbožňují. Jak nám to říkal A-Kestah? Označil Califorma za nejvýznamnějšího politického vůdce Centrifalů.

„Necht' je s tebou duch vojevůdce A-Gedeonty!“

„Vybojuj si dlouhý život!“

Je vždy úžasné, jak rychle se dokáže obrátit nálada. Ale aspoň jsme se na další zastávku dostali se zdravou kůží.

„Vidíte ten nápis na zdech?“ upozornil mě Caliform. „Znamená to GEDEONTA zvítězí. A-Betšaga sám mi dal tu největší výhodu. Nebýt těch zabijáků, vrátil bych se na C.C. potají, ale po tom útoku jsem musel

mobilizovat masy. Na veřejnosti si mě zabít netroufá, to by vedlo k takovému pobouření, že by se revoluce jen urychlila.“

Ušel pár rychlých kroků po plošině. „Počkej, E-Kajwane!“ zavolal.

O čemsi spolu mluvili. Sice jen pár slov, ale zřejmě nepotřebovali nějakou dlouhou debatu.

„...ještě jsem neměl příležitost vybudovat si vlastní klan,“ slyšel jsem ho. „A dokud nebudu náčelníkem klanu, nebude ani revoluce. Rád bych tě viděl po mém boku, E-Kajwane.“

„Tvá nabídka je mi poctou, A-Califorme. Jsme si jist, že A-Barkos mě bez hněvu pustí, je stoupencem osvobození.“

Výtah nás vynesl do 38. poschodí. Budova působila sice chmurně, ale přesto měla jakousi těžko popsateľnou estetiku, která mi svým způsobem připomínala skulptury. Budova strměla šikmo k obloze jako symbol stoupající síly. Ale mohla vyjadřovat i směřování ke hvězdám, k novým obzorům. Stále více jsem viděl Centrifaly jako rozpolcené bytosti, jako válečníky a umělce zároveň. Ale kdo vlastně rozhodne o jejich budoucím způsobu života?

Elektronická schránka nás upozornila, že majitel bytu není přítomen. Caliform se tou informací nespokojil, špičatými prsty manipuloval s krytem senzorového pole, až se k němu dostal. Zručně přemostil obvody a čipy a

vynutil si informaci, že T-Legiaw opustil byt už včera a od té doby se nevrátil.

Poprvé jsem ho viděl zamyšleného. Po stranách nosu se mu ukázaly dvě hluboké vrásky.

„Kdo je T-Legiaw?“ zeptal jsem se.

Caliform se na mě pronikavě zadíval. „Velice dobrý spolupracovník. S těmi nejlepšími kontakty na protivníka. Měl mi zjistit, kde je v kruhu mých poradců netěsnící místo. Jestliže A-Betšaga nasadil komanda na palubu všech prodavačů duší, kteří letěli na C.C.. pak nikoli z nějakého rozmaru, ale proto, že měl konkrétní informace o mém zamýšleném návratu.“

„Možná,“ řekl jsem, „T -Legiaw našel zrádce v tvých řadách...“

Stál tam jakoby zasažen bleskem. Hned nato zabušil zaťatou levicí do stěny. Tím projevem citů působil veskrze lidsky.

7.

Nikdy si nemysli, že jsi v bezpečí.. Tisíce let klamného míru není záruka, neboť ten mír nevzešel od nás. Smrt nelze ošálit. Pohlížej na ni jako na přítele, který přichází, když jsi na něj nejméně připraven.

Buď bdělý! Braň se!

Dosud je v nás žár ohně, který milovali naši předkové. Je na tobě, abys pocítil šířící plameny. Jsi silný a mi lžeš bojovat. ..

...tak proč nebojuješ?

(B-Terestan: Agitační spis Osvěta, zvláštní vydání v nákladu šesti milionů, rozebrané během dvou dnů)

Čtyři na jednoho a čekali jen na to, až nadzemka vyjede ze stanice. Zatímco zrychlující se vůz svištěl nocí před deštěm, blížili se. Ze tváří se jim dala vyčíst touha vraždit.

„Centrum Centrifaaľů začíná být nudné,“ pravil jeden z nich a v liště se mu zrcadlila rozmazaná míjená světla.

„Ale tak to nezůstane.“ Nejmladší z nich, tak třicetiletý, se ušklíbl.

Byli odhodláni zabít a nedělo se tak poprvé. X-Uxxol si vzpomněl na zprávy z posledních dnů: tři zohavená mrtvá těla před exozoo, Moxgerg a Tašterman s oddělenými končetinami.

„Zbláznili jste se!“ zasípал X-Uxxol. „Čeká vás shifting.“

Odpovědí mu byl cynický smích.

„Kde jsou Galorňané, co? No řekni! Ta pohádka o nich může nahnat strach leda tak malým dětem, ale ani to už dlouho ne.“

„Škoda jen že ten triumf už nezažiješ.“

„Je to vážně škoda...“

X-Uxxol praštil do nouzového tlačítka. Vůz by měl v plné rychlosti zastavit a otevřít dveře, ale nestalo se tak.

„Na to jsme mysleli,“ ozval se posměch. „Nechceme, aby sis při skoku zlámal páteře. Smíš bojovat, stejně jako před tebou bojovali o život jiní. To je skutečný život.“

Ten, co hovořil, vyrazil vpřed, ale smrtící drápy hmatly do prázdna a zanechaly škrábance jen na skle. X-Uxxol totiž stejně mrštně ustoupil a udeřil ho levicí do obličeje. Z obou

nosních otvoru se útočnickovi vyřinula hustá krev.

Násilník reagoval pomalu. V obratu ho zasáhla X-Uxxolova pravice a nehty ostré jako břitvy hravě přetřaly šlachy a kosti. Centrifaaal divoce zavyl a z pahýlu mu začala stříkat žlutá.

X-Uxxol zaujal obranné postavení, levici zalomil nahoru, pravici napřáhl.

Jak dlouho je ještě na stanici? Minutu a půl?

Zaútočili na něj dva najednou, snažili se ho vzít do kleští. X-Uxxol opsal pravicí oblouk. Jeho situace byla velice špatná, ale musel nějak vydržet do příští stanice. Živý nebo aspoň jen lehce zraněn.

Byl to vlastně nesmysl, že Centrifaaalové chtěli zabít jiného Centrifaaala. Nehoda, to ano, to se stává co chvíli, té se nevyhne nikdo, ale vražda? X-Uxxolovi začínalo docházet, že se doba mění. První mrtví, kteří jednoznačně nepřišli o život nehodou, ale byli zavražděni, nevyvolali žádný shifting. A to zločince jen povzbuzovalo.

Věděl, že na tři nemá. Snad ještě minuta...

Zčistajasna se otočil, levicí udeřil do předloktí muže, který se mu přikradl za záda, a odrazil ho. Ale i to byla chyba, protože teď se na něj vrhli ti dva. X-Uxxol se skrčil před úderem a pokoušel se útočníka přehodit přes sebe.

Uprostřed pohybu ztuhl, protože až příliš citelně cítil každíčký nehet, jak se mu zadírá do masa.

Ten druhý udeřil znovu. X-Uxxol klesl do kolen, před lištou se mu vznášeli černí ptáci záhrobí, přilétali si pro něj.

„Ne...“, zasípal, z posledních sil se převálil, cítil, jak mu zející ránou uniká život, a vyrazil pravicí vzhůru, překvapilo ho, že narazil na odpor, a zaťal pěst.

Ke své radosti zaslechl chrčení a přes stále hustější závoj viděl bolesti zkřivený obličej ...

„Počítači, sekvenci zastavit, uložit k doladění. Slabé, nic moc.“

B- Terestan si našťavaně stáhla kontakty zpod zrakové lišty. Ta scéna v nadzemce je vyčpělá a už na víc nevydá. S takovými banalitami jen uvolňuje cestu jiným tvůrcům snů.

Přitom to nebyla otázka věku vytvořit dobrý program. Ale ti mladší šli na některá témata rázněji, nezastavili se ani před Galorňany, a to byla hranice, kterou si B- Terestan zatím netroufala překročit. A-Betšagův klan uvažoval stejně, jinak by režim nikdy nestahoval ze simulačních center ty nejnovější programy - programy, v nichž Centrifaaalové zabíjeli Galorňany a zaplétali jejich vejčité lodi do zuřivých bitev.

Tvůrkyně snů se vzepřela na loktech. Někdy měla pocit, že uvízla v rutině, že je vygumovaná, pak zase přicházely chvíle, kdy sršela nápady a počítač je ani nestačil realizovat. Tři až čtyři týdny, déle ne, byla nová simulace trhákem v centrech a pak ztratila ! půvab.

„Kapacita paměti?“

Počítač jí rozuměl, ale nedokázal odpovědět. Vícebarevná hláška ukázala, že v paměti je ještě sedmdesát pět procent volných.

„Zkusíme variantu; X-Uxxol musí bojovat účinněji, jinak ten program stáhnou z trhu za dva dny.“

Tvůrce snů bylo povolání, po jakém toužil snad každý Centrifaaal, které však mohl vykonávat jen málokdo. Vymýšlet programy, v nichž se ukájely ty nejintimnější touhy národa, vyčerpávalo. Mnohým se puzení realizovat znovu a znovu násilí stalo osudným. Neboť jejich sny byly krásnější než realita. Už nerozuměli realitě. Dříve či později spáchali sebevraždu.

B-Terestan si zhluboka vzdychla. Před nedávnem i ona zažila podobnou krizi, ale udělala z ní sen, který se držel skoro osm neděl na horní příčce. *Utrpení a smrt tvůrkyně snů.* To byl námět, který vynášel. Od té doby se o ní mluvilo. Ale nutnost přicházet stále s něčím novým škodila její kreativitě.

Zablikalo spojení. Tiše zaklela. Ať volá kdokoli, ať počká. Jinak jí nápad snu unikne.

Prudce, skoro hekticky se zase napojila. Klesla na lehátko a zkřížila si ruce před lištou. V této pozici se soustředila nejlépe.

Čtyři na jednoho. Čekali jen na to, až nadzemka vyjede ze stanice. Venku se stahovala hnědá mračna, blížící se vichřice, které se prudce a ničivě přežene nad Cursorem. Ta - poslední si vyžádala desítky obětí.

X-Uxxol viděl ve tváři čtyř mladistvých touhu vraždit. Nějaké

konvence pro ně neplatily ani shiftingu se nebáli. Svět se změnil.

Kdo potlačuje své city a nutí se do korzetu míru, byl považován za nemocného. Normální je jen prožitá agrese a musí se vyvíjet; to je zákon evoluce, že pouze ten nejsilnější ze silných přežije a předá své geny, přirozený výběr, jemuž podléhal každý Centrifaaal.

Oblohu protřhl první blesk a následovalo jej ohlušující zahřmění. Daleko na západě, před zapadajícím sluncem, sáhl chobot bouře po jednom předměstí. V těchto vteřinách tam bojovali o život. Opojná představa.

O život bojoval i X-Uxxol. Čtveřice se na něj vrhla. Uhnul, udělal fintu a zaútočil pravicí. Odpovědí na výpad mu bylo tlumené chrčení a na prstech pocítil teplé vlhko.

Jeho protivník zavrával. Jeden ze čtyř.

X-Uxxol se vymrštil dopředu, rozpřaženými pažemi strhl s sebou dva k zemi. Odkulil se, pružně vyskočil na nohy a vši silou dupl. Byl jediný plavný pohyb.

Cítil, jak jeho oběti pukla lišta, chrčivý výkřik, a vyjel rukou dopředu.

Už jen dva, kteří si mysleli, že s ním bude lehké pořízení.

Ucítil kyselý dech. Ti chlápci se dostali do tranzu manjehem. V takovém stavu byli nevypočitatelní. A-Betšaga drogu zakázal, protože vybuzovala latentní agresi, ale zřejmě byla ještě nějaká síť, přes kterou se dala obstarat.

Rychlá potyčka. Jeden ze zbývajících útočníků způsobil X-Uxxolovi silně krvácející rány.

Teprve když přešel útočníkovi prsty po obličeji, podařilo se X-Uxxolovi vyskočit.

Chvilí visel jen za levou ruku ve spleti hadic. Potom se vytáhl na střechu vozu. Vítr ho chladil do obličeje. Nad městem byla podivná purpurová záře. Necelých deset kilometrů od nich se potácel chobot bouře. Vzduch hučel jako desítky rojů morriskonů. Ale morriskonové nebyli tak nebezpeční jako vichřice.

Vůz se blížil k zastávce. Mezi změtí kabelů a úchytů a střechou kabiny nebylo víc než šedesát centimetrů. X-Uxxol se přitiskl ke střeše právě včas. Nad ním něco zapraskalo, zasyřely jiskry a levým bokem mu projela ukrutná bolest.

První pronásledoval lezl za ním a zaútočil. Jeho prsty způsobilý hluboké rány a bolest připravila X-Uxxola málem o vědomí. Podařilo se mu ho však nakopnout, násilník naletěl na kraj otvoru a tiše zmizel dole.

Stále nad ním bylo mřížoví. Modrý roj jisker sršel na všechny strany a nezadržitelně se mu zažíral do vědomí. Náhle se vymrštil, vnořil se hlavou a rozložitými rameny mezi mříže...

...a jeho pronikavý smrtelný jekot přešel do vzteklého supění. Snová sekvence se přerušila, na monitoru se tetelilo cosi neurčitěho. B- Terestan si připadala malátná a prázdná; vytváření snů odčerpávalo nesmírné množství síly, po svých nejlepších dílech si často

celý den přála zemřít. Realita a představitost byly v tak příkrém rozporu, že to vedlo k depresi.

Z úst jí kanuly sliny, ale bylo jí to jedno. Tvrdší blikání spojení - světlo, jež ji vyrvalo z tvůrčí extáze - ji naplnilo zlobou. Bude muset znovu začínat od začátku a to zrovna s tak banální scénou, jako je krveprolití v nadzemce.

S takovým produkcemi se dalo vydělat jen málo, natož získat si nějakou proslulost, bylo to masové spotřební zboží pro nižší vrstvy, pro nečleny klanů a pro Centrifaily bez dostatečných prostředků k návštěvám simulačních center. Muži a ženy, díky nimž společnost fungovala, potřebovali sny hlubší, aby si udrželi psychickou stabilitu. Pro ně bylo potlačování hornických bouří, kosmické bitvy a dokonce expedice do sousedních galaxií.

B-Terestan už měsíce pracovala na invazi mimogalaktických bytostí do Plantaga. Byl to sen, který se potáhne nejméně hodinu večer co večer přes půl roku. Momentálně západní stranu Plantaga dobyli osminozi vetřelci, flotila mírumilovných Galorňanů byla zničena a hrstka přeživších škemrala u Centrifailů o pomoc. Jedině když se Centrifailové odhodlaně zapojí do boje, může dojít k nějakému zvratu.

Ten, kdo volal, byl nezdolný. Praskání v mikrofonu prozrazovalo, že volající navázal kontakt z jedoucím vozidlem.

„No konečně! Mám pro tebe materiál.“

„Teď ne!“

„Budeš toho litovat!“

„Vážně?“

C-Hornegg jí už několikrát dopomohl k výnosnému námětu. Musela ale dobře zaplatit, samozřejmě. Mít dodavatele v tajné službě se vždycky vyplatilo.

„Určitě dobrý materiál. Ale spěchá to.“

B-Terestan zasignalizovala souhlas. Říct něco navíc by bylo nebezpečné. Věděla, že na C-Hornegga se může spolehnout.

C-Hornegg byl muž s vytříbeným čichem pro nastávající vývoj, vděčila mu za řadu skvělých nápadů. Někdy jí dokonce připadalo, že dokáže ovlivňovat myšlenky, neboť ji přitahoval víc než příslušníci vlastního klanu. Když to vzala kolem a kolem, byla s C-Horneggem skoro ve stejném intimním vztahu jako s náčelníkem A-Klabastem, s nímž měla tři děti. A určitě to nebylo tím, že C-Hornegg nemohl plodit potomky.

Příroda to zařídila tak, že plodit mohl vždy jen náčelník klanu. Hormonální proces, který byl vysvětlen teprve nedávno. Příčina tohoto vývoje tkvěla v raných dobách Centrifalů, když si ještě vražedný okolní svět vyžadoval, aby se jednotlivci spojovali ve větší skupiny.

To je námět! B-Terestan si dělala honem poznámky. V duchu už viděla velice působivé scény.

Příroda planety. Neproniknutelná, dusná, pařící se džungle, neskutečné množství rostlin. Ze zkamenělin bylo

známo, že polovina flóry nežila z asimilace, ale z požívání živočišné kořisti. A k živočichům se v širším smyslu dali počítat i Centrifalové, dokud se společně nenaučili těmto rostlinám vzdorovat. Život na C.C. byl ustavičný boj o přežití. Šelmy a masožravé rostliny decimovaly obyvatelstvo a vynucovaly si vyšší plodnost. Ztráty se musely rychle nahradit, aby se druh zachoval.

V dnešní době měly ženy jen málo dětí. Se třemi syny patřila B-Terestan mezi řídke výjimky. Ale všichni tři už překonali hranici mezi dětstvím a dospělostí.

Boje na život a na smrt se stromy škrtiči a trnitými keři. poznamenala si. Půlka klanu zahyne.

Tenkrát v šerém dávnověku přišel její národ na to, že se musí spojit. Pohlaví se poznávala po pachu, nikoli po vzhledu. I rostliny a zvířata vnímaly aroma plodných mužů, což vždy vyústilo v boj na život a na smrt. Evoluce z toho vyvodila důsledky: V klanu byl jen jeden muž plodný, náčelník. Ostatní ho měli chránit, což bylo pro ně o to snazší, že přirození nepřátelé je vnímali méně nebo vůbec ne, jakmile jejich plodnost vyhasla. Když náčelník klanu zahynul, nastoupil na jeho místo jiný, jeho semeno během několika týdnů regenerovalo.

„Proč ne?“ zabručela si. „Pravěký epos dává víc možností než současnost.“

Krvelačné bestie, záludné rostliny, nepřátelské klany -z toho všeho může čerpat a vyburcovat všechny ty

animální instinkty, jež drímají pod rouškou vnučeného dobrého chování.

Sevrženou levicí zabušila do počítače. Žít někdy tak, jako ve svých představách! Co vše by za to dala! Musí to být možné.

Ruka jí bolela. Nebyla už tak tvrdá jako u ženy, která ještě nerodila, dokonce se zřetelně zvětšila (a tím vlastně změkla) a zbarvila se do šeda. Neměla by rodit děti a stahovat se do nedosažitelného světa tvorby snů, místo toho by měla jít ven a hledat konfrontaci. Centrifugalové se nesmějí smířovat s nemilovanými věcmi. Ale většina z nich změkla, stali se z nich přitakávací a kolaboranti. Jako A-Betšaga, kterého tvrdší kruhy už dávno považovaly za váhavce a slabocha. Zatím se neprosadil ani proti GEDEONTĚ, která už léta povykuje v ilegalitě.

C-Hornegg se konečně dostavil. Přišel zadním vchodem, který vedl z parkoviště kluzáku do nákladního výťahu. Žádný z dalších tří klanů, které dům obývaly, o tom neměl mít ani tušení. Sunul před sebou velkou antigravitační přepravku.

„Zvláštní úlovek,“ řekl ostře. „Emocionálně možná velice nebezpečný. Musíš se podívat sama.“

Znělo to slibně. B-Terestan se nehty dotkla mechanismu, který tiše zabzučel a odklopil víko.

Bedna byla celá od krve. V ní Moxgerg. Pořádně zřízený, s roztrhanými šaty, se značnými odřeninami.

Pronikavě se na C-Hornegga zahleděla. Nechápala, proč jí přinesl mrtvolu. Nebo je ten Moxgerg omámen

léky a jeho tělesné funkce zredukovány na minimum?

„Nehoda?“

„Je v pořádku, jenom trošku omámený. A co je hlavní: Nikdo ho nebude pohřešovat. Byl pasažérem na prodavači duší, s nímž přiletěl Caliform na C.C.,. Promluv s ním! Když se ti to, co ví, podaří převést do snu, pak máš zaručený úspěch. CHIIZ byl málem zničen, jeden z klanů byl vyhubena druhý silně zdecimován. Právě tohle přece naši potřebují!“

B-Terestan zamyšleně souhlasila.. „Hned se do toho dám.“

8.

„...právě našeptávání navádí náš život na správné cesty, množství malých, opakujících se našeptávání dává ve svém úhrnu pravdu. Slovo může být mocnější než zbraně nepřítele. Neboť za každým slovem je myšlenka a za každou myšlenkou, přesvědčení. A pro své přesvědčení jsme my Centrifugalové, připraveni zemřít.

Považuji to za zákon univerzální platnosti.“

(A-Emergen, učitel státního vzdělávacího systému v Centru Centrifugalů v prohlášení pro náčelníka klanu A-Betšagu u příležitosti oslav ve Výzkumném středisku kosmické techniky)

„Škola je základem budoucího státu.“

Tato jednoduchá věta, s níž všichni souhlasili, a přesto ji interpretovali všemožně, strašila A-Emergenovi v hlavě. Těžko se soustředil na svůj úkol,

ale i žáci byli lekaví a často se vytrhávali z polospánku výuky. Byli agresivnější než jindy, už v první lekci se porvali a zuřivost vůdce smečky zkontroloval až elektrickým bičem. Je dobře, když děti ve své touze po svobodě nerušeně vyrůstají, ale dneska sám ztratil nervy.

Převratné události už vrhaly stín.

Včera všechna média zevrubně informovala o Califormově návratu a jeho letech v exilu. Podle očekávání byla odezva dvojznačná. Zatímco jedni s jásotem vítali Califorma jako panovníka, který povede Centrifaaaly ke slavné budoucnosti, jiní varovali a poukazovali na historické zkušenosti. Už nikdy, přísahali, nesmí být Centrifaaalové tak hluboce poníženi jako před tisíci let.

A-Emergen se třásl vzteky. Kdo vzal Centrifaaalovi čest, ten zabil jeho duši, a národ bez cti jednoho dne povstane a smete potupu, kterou utrpěl. Náznaků, že se tato chvíle blíží, bylo stále víc.

„Galonané už neexistují,“ řekl si a přezkoušel si kontrolní hodnoty žáků. „Existují už jen Centrifaaalové, kteří myslí postaru a nechtějí si to uvědomit.“

Dvaatřicet učenlivých a nadaných žáků ve věku mezi osmi a deseti. Někteří z nich patřili ke klanům, jež sympatizovaly s A-Betšagou. Jiné klany požadovaly nekompromisně tvrdší linii.

Učební spánek kolísal dnes na povrchu. Děti byly rozrušené, projevovaly emoce, které jim nedávaly klidu.

Z kapsy černé kombinézy vytáhl disketu, jakých byly ve vitríně s

pomůckami stovky. Zasunul ji do druhé jednotky a přepnul program. Na disketě bylo pár sugestivních vět, které děti přijímaly stejně intenzivně jako běžný program.

„My, Centrifaaalové, jsme národ směřující výš. Jsme vyvoleni k tomu, abychom ovládli Plantagoo. A naším vůdcem bude Caliform. Je to hrdina úspěšnější dokonce než A-Gedeonta.“

Nechal věty proběhnout třikrát, pak si všiml, že řada dětí dýchá rychleji, a to právě ty, jež patřily k přívržencům A-Betšagy. Patrně se větám podvědomě bránily. Zablikala první kontrolka. První žák procítal.

Devítiletý Kormen si stáhl kuklu s kontakty. „Musíme...Caliform.“ Zadrhl se, zaťal si prsty kolem brady a ani si nevšiml, že se poškrábal do krve.

Šok! zablikalo varování. *Střet!*

A-Emergen honem vytáhl disketu a hodil ji do drtiče odpadků. Právě včas. Elektrický oblouk se rozsvítil a dveře učebny se rozletěly. Dovnitř vpadl A-Betšaga s ozbrojenými příslušníky tajné služby.

A-Emergen vyskočil. „Protestuji...“

Šéf vlády udělal jednoznačné gesto a přerušil ho. Vypadal děsivě bledě, v posledních dnech toho zřejmě moc nenaspal.

„Mimořádné okolnosti si vyžadují mimořádná opatření,“ vyštěkl. „Tvá práce skončila, A-Emergene.“

Co ví? Co může vědět? Na okamžik měl učitel sto chutí dát se na útěk. Ale nedostal by se ani k oknu, zbraně v rukou uniformovaných mluvily naprosto srozumitelnou řečí.

„Děti jsou v hypnospánku. Jestliže se nekontrolovaně probudí, může je to poškodit.“

Hlavou se mu honily myšlenky. Že by se prozradil sám? Neuvědomoval si, že by byl udělal nějakou chybu. Nebo že by tajná služba dostala jednoho z chlapců, kterého naverboval do GEDEONTY, a přinutila ho mluvit?

„Probud' je,“ přikázal A-Betšaga. „A hned!“

Byla to otázka jen několika minut. Za tak krátkou dobu A-Emergen nepřijde na řešení svého problému, zvláště když se musel soustředit na přepínání. Mohl by se sám usmrtit, ale tím by nevyřešil otázku, proč se tak stalo.

Ozbrojení muži ho odvedli. Za pár minut seděl proti vládci v místnosti bez oken. V nepřirozeně rudém světle se začínal potit. Tu místnost znal, sám už zde mnohokrát vážně hovořil s nepoučitelnými mladistvými. Byla zvukově izolovaná, se silopoloovými bariérami, ovládanými hlasem. Nemělo smysl se na A-Betšagu vrhnout a vzít ho jako rukojmí.

„Caliform se vrátil.“

A-Emergen usoudil, že bude rozumnější mlčet.

„Jsem nucen tvrdě zasáhnout. Když tak neudělám, dospěje náš národ ke zlým časům.“

„Přirozeně!“

Že by to měl být jen přátelský pohovor? Kdyby šlo o výsledch, A-Betšaga by na něj už teď vyvinul psychický i fyzický nátlak. „A nepřátelé jsou i ve vlastních řadách.“

Konečně to k něčemu spěje. A-Emergen napnul svaly. Radši zemře při pokusu vzít A-Betšagu jako rukojmí, než aby při obávaném výsledku prozradil nějaké jméno.

„Zrádci, kteří se paktují s Califormem, jsou dokonce i mezi učiteli.“

A-Emergen svažtil obličej, tím dal jasně najevo zájem.

„Udělali jsme na dětech psychotaktický průzkum...“

Kdy? Ztraceně, že si toho nevšiml!

„Musely slyšet neuvěřitelné poučky. Caliform je opravdový přítel všech Centrifalů. Režim se spolčuje s Galornany. A podobně. Kdo se na naší mládeži dopustí takového zločinu, toho čeká trest smrti. Žádám tě, abys mi pomohl, A-Emergene. Nejpozději do dvou dnů mi dodáš toho učitele, který je za to odpovědný. Je mi jedno, jestli živého, nebo mrtvého.“

Nic nevěděl, takže napřáhl k A-Emergenovi přátelsky pravici. Jejich dlaně se dotkly a nehty se zkrížily.

Měl bych tě zabít, pomyslel si učitel. Ale tohle smí jen Caliform. Jen ten, kdo pak také zaujme místo šéfa vlády.

Za pár minut byr A-Emergen opět sám.

V podvečer svolal učitele, kteří se skládali z příslušníků čtyř klanů.

„Je mezi námi zrádce, který kazí děti a vhnání je do spárů revolucionářů Califormovi,“ zahájil schůzi. „Očekávám, že on nebo ona má dostatek odvahy a přihlásí se sám či sama. A-Betšaga mi sdělil, že viníka čeká smrt.“

To bylo vše. Otočil se a šel. Podle reakcí poznal, kdo je na které straně.

Tohle však věděl už předtím. Úloha státu se omezovala na zvyšování daní, podporu techniky, kosmických letů a průmyslu a na výchovu mládeže. Školství mělo být loajální - a většinou taky bylo.

Toho večera smazal všechny poznámky, protože jednoho dne tajná služba rozbourá i to nejlepší kódování, a vzal si jen záložní kopii. Ironicky si vzpomněl na učitele, kteří se nyní určitě podezřívají navzájem. Třeba se na sebe ještě vrhnou.

Nebylo mu zatěžko opustit svůj klan. Věděl, že ho čeká nový, důležitější úkol.

9.

Vyprávění Reginalda Bulla

Někdy si říkám, proč jsem tenkrát musel bezpodmínečně patřit k první výpravě na Měsíc. Byla to touha po dobrodružství mladého Bullyho? Nebo mě zvábil volání hvězd? Ať je tomu jakkoli, tahle poštilost mě připravila o klidný podzim života. Místo, abych si hověl v houpacím křesle na verandě svého domu, díval se na plující mraky a přihlížel hře vnuků, cítím se podrážděný a netrpělivý, a přál bych si, abych mohl tvrdit, že jsme jen deset tisíc světelných let od domova.

Perry se na mě zase tak divně koukal. „Posad’ se už konečně, Reginalde,“ řekl.

Ani mě nenapadlo. Chtěl jsem pobíhat, protože bych se jinak nezbavil pocitu, že mi brzo spadne strop na hlavu. Musel jsem něco dělat, cokoli, a

ne jen tak nečinně posedávat a civět do blba. Měl jsem neodbytný pocit, že nám čas klouže mezi prsty.

„Posloucháš mě vůbec, Reginalde?“

„Cože?“ zastavil jsem a otočil se na podpatku. „Ovšem. Ale mám už plný zuby nějakého diskutování o věcech, které stejně nemůžeme ovlivnit.“

„Tak ne.“ Jak to řekl! Se zkušeností skoro tří tisíc let. Ale já se tak starý necítil. Neklid mi k tomu nedopřává čas.

Caliform nám dal k dispozici podklady, kvantum souboru o technice a hospodářství Centrifalů. Data byla velice podnětná. Perry a já jsme nad nimi strávili hodiny a hodiny, už jen proto, že jsme doufali, že se třeba dozvíme více o těch záhadných Galornanech. Ale zprávy, obrazový materiál, tabulky a grafiky nebyly nic jiného než podkuřování Centrifalům, propagandistický materiál první jakosti. Bylo nám jasné, že se Caliform pokouší přetáhnout nás na svou stranu. Ne náhodně se ustavičně vyptával na naši vlast. Byl ale tak nenápadný, že jsme hned poznali, kam tím míří.

Caliform nám byl vděčný. Zachránili jsme mu ostatně život. Ale zároveň se nás elegantně pokoušel zapojit pro své cíle. Bezpochyby doufal, že s naší pomocí udělá velký skok v technickém vývoji. Naše translátory si podrobně prohlédl, ale určitě je neidentifikoval jako výrobky galornské techniky. I naše kombináramky ho zřejmě okouzly. Dozvěděl se, že na nich dokážeme zjistit gravitaci (na C..C. činila přesně 1,08 g), složení vzduchu a teplotu.

Usoudit z těchto detailů, že jsme na tom dál i v jiných oblastech, už byla hračka. Byli jsme trosečníci ze vzdálené galaxie a už na CHIIZU se pokoušel odhadnout, jestli by mu ze spojení s námi vyplynuly nějaké výhody. Zcela jednoznačně dospěl. k závěru, že ano.

„Centrifalové jsou nemocní svou minulostí,“ konstatoval Perry jen tak mimochodem a trefil do černého. „Byli strženi z vysokého koně a museli se podrobit Galorňanům. Dneska se cítí utlačováni. Nijak by mě nepřekvapilo, kdyby většina z nich dneska existenci Galorňanů popírala.“

„Protože nemůže být něco, co nesmí být?“ Perry přikývl. „Centrifalové si pěstují komplex méněcennosti a tím budují obrovský konfliktní potenciál. Běda, jestli jednoho dne vyrazí na národy Plantagoo.“

„Caliform očekává, že mu pomůžeme v technickém pokroku.“

„Tvé poznámky o bídém tranzičním pohonu k tomu přispěly.“

„A co tvoje vzdušná exhibice?“

Perry se usmál. „Všiml sis něčeho?“ zeptal se náhle tiše.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Čeho bych si měl všimnout?“

„Agresivita Centrifalů je nakažlivá.“

Na okamžik jsem se zarazil. Ale měl pravdu, reagoval jsem podrážděně. „Nechme toho,“ navrhl jsem.

Silvestr a Nový rok byly za námi. Tyto dny jsme už často strávili daleko od Mléčné dráhy, ale nikdy v takové nejistotě.

Mars, rudá planeta, antický bůh války, zaměstnával lidstvo po staletí svými

domnělými tajemstvími. Ale Trokan, kamenná poušť z druhé strany vesmíru, skrývala skutečná tajemství záhady. Cítil jsem, že lidstvu hrozí nebezpečí. Něco, co si nedovedeme představit, ale co možná nějak souvisí s Mostem do nekonečna. A zatímco my tady marníme čas, Sluneční soustava je možná už v agónii...

Ukázal se Caliform.

„Kdy dostaneme tu loď?“ vyjel jsem na něj. Úplně stejným tónem jako Centrifal.

Zraková lišta se mu zřetelně vyboulila. „Brzy,“ odpověděl uhýbavě. „Jakmile revoluce zvítězí, můžu vám dát k dispozici jakoukoli loď. Nebude samozřejmě takový standard, na jaký jste zvyklí. Jak daleko jsou vaše pohony od našich? Tranzice už neexistuje?“

Jen v holo pro děti, chtěl jsem říct, ale kousl jsem se do jazyku. „Pár staletí,“ řekl jsem místo toho. „Naše lodě létají rychlostí milionkrát převyšující rychlost světla.“

Zamyšleně se na mě zadíval a potom na Perryho. „Vážně chcete pokračovat v tom bláznivém plánu a hledat Galorňany? To je jako honba za věčným životem.“

On to nedokázal pochopit. Pro Califorma Galorňané už dávno vymřeli. Nebo se stáhli na nějaká neznámý svět a žijí stranou galaktického dění. Aspoň si to namlouval.

Nehádal se s námi, že jsme viděli Galorňana. Mýlili jsme se, to bylo to nejjednodušší a nejlepší vysvětlení, které ho zároveň uspokojovalo.

„Lituji, že vám svou vděčnost budu moci projevít až později,“ pokračoval. „Ale třeba vás můžu přesvědčit o nesmyslnosti vašeho úmyslu a společně se pokusíme...“

„Ne,“ přerušil ho Perry.

„...najít zpáteční cestu do vaší galaxie. Jako náčelník vládního klanu budu mít k dispozici veškeré technické prostředky ke kosmickým letům. Můžeme vyvinout odpovídající pohon...“

„To by trvalo léta a léta,“ odmítl Perry. „Tak dlouho čekat nemůžeme.“

Caliform jen mávl rukou. „Do té doby se chci ukázat aspoň maličkostí,“ řekl. „Nařídil jsem, aby pro vás zhotovili dva nejmodernější skafandry, jaké nosí posádky našich lodí.“

Prostý oděv, který jsme měli už na Trokanu, nebyl zrovna ideální. Kdo však mohl tušit, že nám začne taková odysea.

Ve štábu GEDEONTY, sídlícím v nenápadném domě na jedné méně frekventované ulici, se sbíhala vlákna revoluce. Caliform se do dobrodružství nevrhal slepě. Patmě by mohl rázem převzít moc, ale čekal. Jeho plány nabývaly tvaru. Na mapě Centra Centrifaalů byly vyznačeny body. Vysvětlili nám, že jsou to důležitá výrobní místa, kontrolní centra a zásobovací zařízení. A protože se nedalo přepokládat, že by se A-Betšaga vzdal bez odporu, bylo třeba tyto pozice zajistit. Byla to klíčová postavení, která je třeba v prv-

ních hodinách povstání obsadit a nezničit.

Šílenství dostávalo řád. Stále jsme neviděli možnost, jak to zastavit. Perryho úvahy o tom, že by se dalo zabránit krveprolití, zvládnout budoucnost Centrifaalů společně s A-Betšagou, naráželo u Califorma na nepochopení.

Nežil léta v exilu jako muž bez klanu, neobětoval se, aby se teď vzdal svých cílů. Bez klanu byl mobilnější, ale musel spolknout četná ponížení. Tento čas však patřil minulosti a brzy upadne v zapomnění. Z exilu posílil Caliform svou organizaci pomocí důvěrníků a prostředníků natolik, že mohl klidně hledět vstříc dnu osvobození.

„A-Betšaga náš národ ukolébává planými sliby,“ nadával. „Za dobu jeho vlády se nic nezměnilo. Kdyby aspoň přiznal, že o Galorňanech nic neví, že se ani jednou nepokusil zjistit, zda to není už dávno jen legenda. Já na jeho místě bych vysílal expedice do hlubin Plantaga, celou flotilu, která by prozkoumala a zmapovala galaxii.“

Použil sloveso prozkoumat, ale myslel to vážně? Nepletl si je se slovesem dobýt?

„Ale místo, aby udělal to, co by nám pomohlo, rozsévá strach z Galorňanů,“ vybuchl. „Takhle se vládnout přece nemůže. Šířit strach z nebezpečí, které už dávno neexistuje. Jednoho dne se nikdo neodváží ze strachu ze shiftingu ani na ulici.“

Naši námitku ohledně Galorňanů zjevně neregistroval. Jako bychom mluvili do dubu.

„X-Uxxol ví, co je dobré. Spoléhám sena to.“

„Kdo je to X-Uxxol?“ Domníval jsem se, že se jedná o nějaké místní božstvo nebo o nějakého náboženského vůdce. Odpověď mě poněkud překvapila.

„X-Uxxol může být každý nebo všichni.“ To jméno bylo synonymem pro neznámého, my Pozemšťané tomu říkáme průměrný spotřebitel.

Jednu epizodu na okraj: Caliform nám říkal P-Rhodane a R-Bulle. Ne že bych byl nějak malicherný, ale my Galaktici se snažíme cizince oslovovat správně a nepřizpůsobovat si jejich jména. Navíc mě od Gaala zaměstnávala otázka, co znamenají ta písmena před centřifaaalskými jmény. Je to něco podobného jako cifry Maahků znamenají hodnot? ‚A‘ symbolizovalo náčelníka klanu, ale všechna ostatní písmena byla vybrána z abecedy jen náhodně.

„A má jen náčelník klanu,“ potvrdil Caliform. „Příslušníci klanu si dávají před jméno libovolné písmeno, ale ne náhodně, tato písmena mají vždy velký osobní význam, zpravidla nějakou událost z mládí. Zeptejte se na to nějakého Centřifaala a ochotně ti význam svého písmene vysvětlí.“

3. leden. Znovu jsem přibral pár kilo a Perry tvrdil, že mi pohyb neuškodí. Sehnal si plán města. A protože Caliform byl pro nás toho rána nedosažitelný, opustili jsme štáb GE-DEONTY na vlastní pěst.

„Podíváme se národu na zoubek,“ prohlásil Perry.

Nevěděli jsme, zda na nás protistrana už nevydala zatykač. Na druhou stranu se nedalo předpokládat, že mezi dvanácti miliony obyvatel a zhruba pár desítkami Necentrifaalů budeme zas tak nápadní.

Před domem byla pěstěná zahrádka. Květiny, namátkou rozeseté na louce z hlubokého mechu, otevíraly kalichy. Ty nejmenším měly průměr dvaceti centimetrů, ty největší mohly směle konkurovat přistávacím talířům i space jetu.

Z květů vycházel animální pach, něco jako pižmo a *hvězdný vítr*, poslední kreace plophosských výrobců parfémů. Popravdě řečeno: Plophosané dosáhli svého pronikavého úspěchu jen díky zakázanému používání geneticky pozměněných pohlavních hormonů a očekával je, aspoň pokud jde o Ligu, i těžký trest.

Stačilo mi jen natáhnout ruku a dotkl jsem se okraje rudě žíhaného květu.

„Bully!“

Dotek na nohou jsem skoro nevnímal. Teprve když mě Perry strhl stranou a když na mně jako lopuch viselo něco fialového, vzpamatoval jsem se. To něco se roztrhlo. Během vteřiny vytvořilo několik větších trychtýřů, které se stejně tak rychle zhroutily do sebe. Kapalina, kterou přitom vylučovaly, spálila mech kolem. První a nejdůležitější pravidlo průzkumné flotily, jejímž velitelem jsem svého času byl, znělo: *Bud' ostražitý. Vyhybej se nechráněnému fyzickému kontaktu se vším. co neznáš.*

„Ta kytička mě chtěla sežrat.“

„Vypadalo to tak,“ souhlasil Perry.

„Kdo si dává na zahrádku masožravé rostliny?“

„Centrifaalové.“

Takové rostliny rostly v mnoha zahradách. Nemohl jsem se zbavit nepříjemného pocitu, že ty kalichy se za mnou dívají.

V této čtvrti nevládl obvyklý ruch. Ulice byla úzká, po obou stranách parkovala vozidla, v nedalekém parku dováděly děti jako na tolika světech. Nikde ta tíseň, kterou jsme cítili jinde. Revoluce se každopádně zdála na světelné roky vzdálená.

Děti se rvaly o irizující kouli, velkou jako hlava, která prudce měnila velikost a výšku nad zemí. Vypadalo to na hru, v níž šlo o to chytit se hladké koule a co nejdéle se na ní povořit. Když jeden kouli zničil nehty, ostatní se na něj s řevem vrhli a rvačku museli rozehnat dospělí. Byli jsme tak blízko, že jsme rozuměli, že Centrifaalové dětem vyhrožovali shiftingem. A hned nastal rozpačitý, bázlivý klid.

Směřovali jsme k centru, které bylo vzdáleno dobrých třicet kilometrů. Na levé straně, zhruba v poloviční vzdálenosti, byl kosmodrom. Po dvě hodiny, co jsme kráčeli do města, neodstartovala na rozdíl od posledních dnů jediná loď.

Hustý provoz, hluk, výfukové zplodiny. Stěla ze zářivě červeného materiálu se tyčila dobrých čtyřicet metrů do výšky. Ulice, která byla zbudována určitě později, umělecké

dílo objížděla. Chodci se často zastavovali a uctivě se klaněli.

„Třeba. A-Gedeontův hrob,“ hádal jsem.

Křiklavé neonové reklamy, hlasy z reproduktorů. Dav před námi proudil do monstrózní stavby. Pět pater, temná kruhová chodba bez oken, desítky vchodů, před nimiž se tlačili.

„Pro Necentrifaala je to nebezpečný požitek. Ledaže chcete v Cursoru zemřít.“

Za námi stál jakýsi obr. Něco jako Halut'an připomínající medvěda v kožešinovém obleku. Vzpomněl jsem si, že jsem takovou bytost viděl na palubě CHIIZU, pak nějak zmizela.

„Neznáme se?“

Medvěd pokýval trupem a já radši ustoupil o dva kroky.

„Stvoření, jako jste vy, jsem ještě neviděl,“ konstatoval. Nemluvil standardním goo, ale translátory přesto reagovaly. „Co jste? Hubení Galorňani?“

„Ne,“ řekl Perry.

Medvěd otevřel pusku a ukázal nepravidelné a mohutné stoličky. „To je škoda,“ zabručel. „Galorňani přinášejí mír a ten je na C.C. potřeba.“

„Jsi první rozumný člověk v Cur...“ Musel jsem se smát. Nazvat tu bytost člověkem byl silný tabák. I když jsem toho názoru, že bytost nedělá vzhled, ale vnitřní hodnoty.

Halut'ský medvěd - jeho jméno bylo pro mě a Perryho navzdory translátorům jen nevyslovitelný sled bručení - nás vzal do hospody, v níž byli převážně necentrifaalští hosté. Hospoda

je ještě příliš vznešený výraz, byla to putyka toho nejhoršího druhu.

Náš nový přítel nás zavedl do kouta místnosti, kde na nás nebylo vidět, ale o to lépe jsme mohli pozorovat. Obsluha nám nedala jinou volbu než si objednat minimálně jeden nápoj na osobu, ale kapsy jsme měli prázdné. Ani jeden galax. Medvěd za nás zaplatil. Žil v Cursoru už rok, ale poprvé, jak říkal, měl skutečně strach z budoucnosti.

„...A-Betšaga dnes ráno zakázal veškerý provoz na kosmodromu. To znamená, že až do odvolání nikdo nemůže opustit planetu. A jestli ten Caliform skutečně zahájí revoluci, pak to může být pro všechny cizince velice nemilé.“

„Já si myslel,“ řekl Perry, „že C.C. je závislé na zásobování zvenčí.“

„Ovšem. Nedostatek zásob povede k nějakému rozhodnutí. Buď obyvatelstvo hodí ten nedostatek na Califorma a vyřeší záležitost po svém, nebo dojde ke konfliktu mezi oběma stranami dříve, než se čekalo. Ale pak budeme aspoň vědět, na čem jsme.“ Ohnul pravou tlapu a masíroval si prsty.

Pořádně jsem se napil. Nápoj vypadal jako minerálka, ale pátil v hrdle víc než oheň.

„Kdo...“ Rozkašlal jsem se, odplivoval a lapal po dechu. „Kdo to vyhraje?“

„Caliform.“

„Určitě?“ zeptal se Perry. „Nebo je to jen domněnka?“

„A-Betšaga je chladný politik, který udělá všechno, aby si udržel prebendu. Jeho hlavním záměrem je sice zabránit shiftingu, ale jeho image to málo

poslouží. Centrifaaalové pořád riskují nebezpečí konfrontace s Galorňany.“

Hlavou mi bleskla šílená myšlenka, zatímco jsem se díval na Centrifaaala s nápadně velkou levicí. Jestliže Perry a já nemáme možnost vyhledat Galorňana Ce Rhiotona na domnělých souřadnicích, proč bychom si v Centru Centrifaaalů nepočkali na to, až Galorňané najdou nás?

Centrifaaal rozevřel dlaň. Na pult spadlo něco, co mi připomínalo bílého, na prst dlouhého, ale tlustého červa.

„Vypadáš, příteli Bulle, jako bys nikdy neviděl centrifaaalské mládě.“

„Bez rukou a nohou?“

„Končetiny jim rostou až začátkem druhého roku. To je pak Centrifaaal už poměrně velký. Při narození měří. pět centimetru.“

Ještě dlouho jsme se s chlupáčem bavili, ale nic podstatného jsme se nedozvěděli. Náš společník do sebe házel nápoj za nápojem, a ten mu zamlžoval ducha, i když já jsem měl dojem, že stačí jediný doušek, aby probudil mrtvého.

Živi a zdraví jsme se dostali do Califormova štábu, zrovna když se tyrkysové slunce chystalo klesnout za obzor.

Neptal se, kde jsme byli, důvěřoval nám. A představil nám dvě nové tváře.

K-Fordes byla technička. Mladá žena, arogantní, nafoukaná, na první pohled nesympatická. Jestliže se Caliform obklopuje jen takovými "příslušníky", vytvoří si brzy partu vrahounů, ale nikoli funkční vládu.

Druhý Centrifaal se jmenoval V-Emergen. Ve čtyřiceti letech už překročil vrchol života, ale možná právě v tom bylo jeho zvláštní charisma. Byl to muž, který uměl přistoupit i na kompromis. Skoro jsem si už myslel že něco takového u Centrifaalů vůbec neexistuje.

„Jmenuje se vlastně A-Emergen,“ prohlásil Caliform. „Aby se mohl připojit ke mně, vzdal se postavení náčelníka klanu.“

„Co znamená to V?“

Dostalo se mi takového vysvětlení, že mi vyrazilo dech. Nováček spustil, mluvil páte přes deváté a jediné, co jsem si z toho zapamatoval, bylo, že nevyrostl v chránící hrsti matčině. Přišla při nehodě o levou ruku, když mu bylo pět měsíců. Nádoba na umělý oddech mu skýtala ochranu až do doby, než mu narostly končetiny. ‚V‘ v tomto případě znamenalo vědro.

10.

„Dokonalý výběrčí daní se nechává vést jen svým vnitřním hlasem: Koná, co konat musí, a neptá se, zdá se to pro něj dobré nebo špatné.“

(A-Betšagův předchůdce při jmenování T-Legiawa)

Lůžko ses tichým syčením zvedlo do úhlu 50 stupňů. T-Legiaw tiše zasténal. Nereagoval, když mu lékař diagnostickým scannerem kontroloval popáleniny. Na monitoru se ukázal průřez, stále ještě mrtvá tkáň, ale pod ní se už tvořila nová, dobře prokrvená pokožka.

Pak šlo všechno neuvěřitelně rychle. Překvapený lékař nestačil ani zvednout ruce na obranu, když na něj T-Legiaw zaútočil. Bioscanner spadl na zem a roztránil se.

Výběrčímu zbývalo jen málo času. Lékař nebyl mrtvý, jen těžce zraněný, ale i když v bezvědomí nemohl vyvolat poplach, brzy se zjistí, že pacient utekl. Do té doby musí být pryč z vládní budovy a ztratit se v pulzujícím milionovém městě.

Několika hmaty zničil dveřní automatiku. Tím pozdrží objevení raněného o pár minut.

Vědci., které potkával na chodbě, si ho nevšimli.

Hlavní východ...dolů do přízemí...pak vířící život na ulici. T-Legiaw se neotáčel. Spěchal dál nechával se unášet davem -jeden Centrifaal mezi tisíci.

Několikrát změnil směr, jezdil nadzemní dráhou náhodně od stanice ke stanici a ujišťoval se, zda ho někdo nesleduje. Na sedm přestupů potřeboval půldruhé hodiny. Ve vládní budově už určitě vypukl poplach. A-Betšaga se bude divit proč. Zdalipak tuší, že jeho výběrčí daní podporuje revoluci?

Slunce tyrkysově zapadalo. Porady GEDEONTY začínaly po setmění. Do té doby nezbývala už ani půlhodina.

Kabiny byly tou dobou přečpané. T-Legiaw by se nejraději prodral ve frontě dopředu, ale nechtěl vzbuzovat pozornost. Chvíli si pohrával s myšlenkou, že bude Califorma varovat místní komunikační síť, ale nebezpečí odposlechu bylo příliš velké.

Konečně jel směrem na kosmodrom. Bez startujících a přistávajících lodí byla obloha nad Cursorem prázdná.

Čas ubíhal. T-Legiaiw si nakonec přece jen pomohl lokty, aby se dostal rychleji kupředu.

Poslední zastávka. Spěchal dál. Páteře ho bolely, ale nedbal toho.

Konečně štáb GEDEONTY. Centrifaaal, kterého neznal, ho chtěl odehnat ode dveří a na vysvětlování nereagoval. T-Legiaiw ho srazil k zemi a hnál se dál. Zapadly za ním dveře.

Místnost byla v přízemí a dobře odstíněná. Výběrčí daní se na chvíli zastavil a hledal projektory skryté ve zdi. O tři metry dál objevil drobné kovové prohlubně, ze kterých se dalo usuzovat na energetické ochranné pole. A šikmo nad ním byl optický sledovací systém.

Sevřel pravou ruku v pěst a vytočil ji nahoru na znamení toho, že chce vyjednávat. Nemohl vycházet z toho, že ve strážích jsou Centrifaaalové, kteří ho znají. Na utajení jeho identity kladl Caliform velký důraz, patřil ostatně jako výběrčí daní ke kruhu blízkých A-Betšagovi.

„Kdo jsi?“

Ze dveří, jež byly ještě před chvílí skryty, vyšli dva ozbrojenci. Termometry mířily na něj. Tiše se před ním utvořilo energetické pole. Potenciální útočník by neměl šanci.

„Musím varovat Califorma. Hrozí mu nebezpečí.“

Nevěřili mu. Vyčetl si to z jejich tváří. „Jeden zrádce ho při poradě zabije.“

Strážci byli nervózní, prsty měli na spouštích.

„A co když jsi ten atentátník ty?“

„A-Gedeonta tok amun, shifting non access galorn.“

Caliform použil tento výrok v kruhu zasvěcených, než odešel do exilu. Věta se v řadách GEDEONTY stalo heslem, které nikdy neproniklo ven. Ve volném překladu znamenala: A-Gedeonta nebojoval nadarmo, shifting Galorňanům nikdy neodpustíme.“

„To nechápete?“ zasípal T-Legiaiw. „Jakmile bude Caliform mrtev, A-Betšaga nás začne nemilosrdně honit a vyřídí nás.“

Z vysílačky, kterou měl jeden ozbrojenec na uchu, se ozval šepotavý hlas.

„Odkud znáš ten výrok?“ zajímal se hned Centrifaaal.

S kým je ve spojení?

„Byl jsem při tom, když Caliform odcházel do exilu,“ pravil T-Legiaiw nahlas. „Tenkrát jsem si změnil vzhled a jméno: F-Alisus. Jestli mě někdo poslouchá, nesmíme ztrácet čas!“

Opět nesrozumitelné ševelení, ale hned nato se zábrana vypnula a strážě sklonily zbraně.

„Pojď.“

Rychle prošli krátkou chodbou a po schodech o patro níž.

V místnosti bylo třicet míst, sešlo se ale stěží dvacet Centrifaaalů. Stáli v půlkruhu před Califormem, vedle dvě - že by Galorňané? - bytosti s příšerně hladkou kůží. T-Legiaiw to na okamžik vyvedlo z rovnováhy, až si uvědomil,

že to musí být ti dva cizinci, o kterých mluvil A-Betšaga se zrádcem.

„Co je?“

Caliform ho poznal. Stráže zůstaly u dveří, T-Legiaw šel dopředu. F-Katjol stál rovněž v bezprostřední Califormově blízkosti. Lišta mu rázem ztemněla, zřejmě velice dobře pochopil, co to nečekané vyrušení znamená.

Potom vše proběhlo velice rychle.

F-Katjol se prudce otočil, zezadu objal překvapeného Califorma a přiložil mu drápy na hrdlo.

„Všichni ustupte!“ přikázal. „Nebo na místě zemře.“

„Co ti za to A-Betšaga slíbil?“ zeptal se T-Legiaw.

F-Katjol se chraplavě zasmál. „Co by sliboval, ty beznehtý šílenče? Dělán to pro národ. Už nikdy nesmí dojít k shiftingu!“

„Když mě zabiješ, spácháš vraždu,“ řekl Caliform stísněně. „Nemyslím si, že by ti...“

„Mlč,“ okřikl ho vztekle F-Katjol.

V té chvíli oba cizinci zasáhli jako na tajný rozkaz. Zrádce jim nevěnoval pozornost, hleděl na ozbrojence a na T-Legiawa.

Ten kostnatější z nich se prudce otočil, zaútočil odspoda nahoru a strhl F-Katjolovu pravou paži stranou. T-Legiaw se na okamžik obával, že uvidí, jak Caliform padá s rozpáraným hrdlem, ale vůdce GEDEONTY z toho vyvázl jen s malými škrábanci.

Rudovlasý zaútočil na zrádce zezadu, vrazil mu pěsti mezi páteře. F-Katjol záupěl. Setřásl ze sebe toho hubeného a s nataženými prsty přešel do útoku.

Cizinec uskočil, podařilo se mu však zachytit F-Katjolovu paži a pokračoval svižným obratem. Zapraskala lámaná kost.

F-Katjol zuřivě zařval. Praštil cizince levicí do hlavy a chtěl mu ji prorazit, ale rameno mu spálil zásah z termometu a odhodil ho.

Než někdo stačil zareagovat, držel y ruce nenápadný červený kotouč. Pípání hlásilo, že aktivoval roznětku.

„Pryč!“ vykřikl Caliform. „Utíkejte!“ Strhl ty s hladkou kůží s sebou. Na vteřinu tlačeníce u vchodu, pak kotouč vybuchl. Během okamžiku oheň zaplavil místnost, prorazil dveře a valil se jako planoucí a vše pohlcující moloch chodbou. Zdi žárem praskaly, Centrifaaal, který upadl na schodech, začal hořet.

Běželi o holý život. Veškerá technika padla za obětí plamenům termonálože. Tři muži přišli v plamenech o život..

Obloha se zbarvila do ruda.

„Ztraťte se, než se ukáže tajná služba!“ křikl Caliform na své lidi. „Stáhneme se do záložních postavení.- T-Legiaw, Rhodan a Bull se mnou!“

Pohltila je noc a v dálce už ječely sirény.

11.

Vyprávění Perryho Rhodana

Bully a já jsme často mluvili o tom, že odejdeme od Califorma, ale stále ještě jsme váhali. Po mém útoku na F-Katjola byl Caliform definitivně přesvědčen, že jsme na jeho straně. Ale co jsem měl dělat? Dívat se, jak ho

zabíjí? F-Katjola by nikdy nenapadlo vzít Califorma jako rukojmí. Jeho mentalitě by odpovídalo, že Califorma zabije.

Dostali jsme se z deště pod okap. Po pobytu v Gaalu jsme zůstali trčet na C.C. a nic nenasvědčovalo tomu, že by se v nejbližších dnech něco změnilo.

Caliform to sice otevřeně nepřiznal, ale musel improvizovat. Ztráta štábu ho těžce zasáhla, najednou přišel o mnohá spojení, která musel pracně a přes všemožné okliky znovu budovat. Během šesti dnů jsme čtyřikrát změnili bydliště.

Nálada v milionovém městě byla stále podrážděnější. Jestliže se zhorší zásobování, a s tím jsem počítal, pak dojde k revoluci i bez Califorma. hladový žaludek vždy vyřadí rozum.

11. ledna jsem se přestěhovali do "definitivně posledního kvartýru", abych tak řekl Califormovými slovy. Byla to jedna z těch monstrózních a odpudivých kruhových staveb skoro bez oken, které mi něčím připomínaly arény starého Říma. Vnitřek byl zmatený konglomerát sálů, chodeb a malých místností, v nichž se v každou denní i noční dobu zdržovaly desítky tisíc Centrifalů.

„Simulační centrum Logosových,“ řekl Caliform pouze. „Jedno z nejvýznamnějších v Cursoru.“

Skutečně aréna, ale zvláštního druhu. Zde se nesváděly fyzické boje, ale střety na duchovní rovině. Agresivita Centrifalů, v ulicích města všude přítomná, zde ztlačně opadávala. V chladném, málem sterilním prostředí

setrvali Centrifalové v těch nejpodivnějších pozicích. Všichni měli na hlavách přilby, jež mi připomínaly kukly našich dřívějších pilotů. Centrifalům však zakrývaly i zrakovou lištu a z obou stran přilby vycházela spleť kabelů k rukavici, kterou si Centrifal natáhl na pravou ruku a jež mu sahala až k loktu. Každý konec prstu byl mnohokrát odrátovaný.

Caliform nás představil majitelům simulačního centra, které bych podle dalších zkušeností mohl přirovnat k pozemským dealerům a pasákům. Hrdě zdůrazňoval, že jsou to jediná dvojčata v GEDEONTÉ, která jsou navíc perfektně seštráná a při pravidelných zápasnických představeních - takže přece! - vždy vítězí. Porod dvojčat byl u Centrifalů velikou vzácností.

Nejlepší léta života měli za sebou. V padesáti jim už příliš nezbyvalo. Dříve, před shiftingem a v prvních generacích poté, se Centrifalové dožívali vyššího věku. V dnešní době patřil vysoký věk historii. A právě proto dvojčata Logosova podporovala Califormovu revoluci. Boj a každodenní konfrontace měly pro ně stejný význam jako zlepšení kvality života a prodloužení života jednotlivce - samozřejmě vítěze. A oni byli vítězové.

Už jsem očekával, že je Caliform po těchto slovech přijme do svého klanu. S T-Legiamem a dalšími dvěma muži, C-Hortisem a B-Zagristasem a s jedním kosmickým technikem získal Caliform už devět členů.

B-Logos, mužská část dvojčat byl se svými 175 centimetry sice vyšší než

průměr, ale jeho sestra ho ještě o pár centimetrů převyšovala. Krvavé a zajižené pruhy v obličejí mu způsobily před drahným časem soupeř v boji.

Z těch dvou mi C-Logos připadala jako divočejší bojovnice. Každopádně přišla o část lišty. Pravá polovice, asi čtyři centimetry, vypadala jako bující rakovinový nádor.

Okrově naběhlé maso v jinak bledém a pravidelném obličejí přitahovalo pohled.

C-Logos se na Bullyho a na mě dlouze a bedlivě zadívala, pak prohodila pár slov s Califormem a nechala nás jednoduše stát. Pro ni jsme byli slaboši. Nechápala, proč se S námi Caliform zahazuje. Hodili jsme se nanejvýš k tomu, abychom se postarali o zábavnou vložku v nějaké zápasnické show.

„A-Betšaga na vás pořádá hon,“ řekl Caliform. „C-Logos se to dozvěděla před několika hodinami. Tajná služba systematicky procešává město a hledá Necentrifaaly. Ale tady jste v bezpečí.“

První den v komoře, kterou nám B-Logos přidělil, jsme trávili ještě celkem trpělivě. Když jsme místnost prohledali, jestli v ní není odposlech -a skutečně jsme na něj přišli, mohli jsme se klidně bavit.

Tlustýoch prohlásil, že s tím Centrem Centrifaaalů jsme si tedy dali. „Takhle se dál nedostaneme,“ nadával. „Kdyby se naskytla nějaká příležitost, jak tuhle všivou planetu co nejrychleji opustit, hned bych se jí chopil.“

Taková možnost však nebyla. Nemohli jsme se volně procházet ani v

simulačním centru, někdo z hostů by nás mohl poznat.

„Jsme hosti, nebo vězni?“ rozčiloval se Bully. „Přál bych si, abychom už byli konečně na palubě nějaké lodi nebo aby přiletěli Galorňani.“

Přišel Caliform. Časně ráno 12. ledna. Přinesl nám skafandry, co nám nechal udělat na míru, známka toho, že na nás nezapomněl. Obleky bohužel neměly deflektory.

„Už jen pár dní do osvobození,“ zvěštoval hrdě. „Přípravy přešly do poslední fáze. Moje GEDEONTA smete A-Betšagu a jeho zvrácený režim.“

V liště mu planul oheň fanatismu. Nechtěl pouze dát svému národu svobodu, ale chtěl ukojit i svou touhu po moci.

„Žádné plány nedokáží zabránit krveprolití,“ řekl jsem.

„Ovšem, že ne,“ souhlasil Caliform. „Ale nenahraditelné technické hodnoty se musejí zachovat. Nikdo neví, čeho je A-Betšaga schopen, jakmile zjistí, že prohrál.“

„Pokusil ses vůbec s náčelníkem vládního klanu promluvit? V naší galaxii jsme se naučili, že když se spojíme, jsme silnější.“

Caliform bezděky ztuhl. „S A-Betšagou se mluvit nedá,“ namítl. „Kdo se plazí před Galorňany v prachu, je slaboch.“

„Přesto bys to měl zkusit, Califorme. Jsi-li nám vděčný, dokaž to. Dej na naši radu. Nebo chceš být odpovědný za to, že dojde k dalšímu shiftingu?“

Caliform sevřel pravici v pěst. Na okamžik se zdálo, že se na nás vrhne. Ale rychle se opanoval.

„Žádný shifting nebude!“ vyprskl vztekle, otočil se k nám zády a praštil za sebou dveřmi.

Naše skafandry byly černé a přiléhavé. Jasně, zatím jsme přece ještě neviděli Centrifaaaly jinak než v černém, přiléhavém oděvu. Pouze Caliform byl výjimka. Pod vnější slupkou se jemně rýsovala struktura vedení. Celý zásobovací balík ventilace a regulace teploty se skrýval v tkanině, stejně tak všechny obvody. Zdroj energie se skrýval v ploché misce na zádech, jejíž ložná část se pružně přizpůsobovala tělu. V misce byl i antigrav.

Přilba byla zvrásněná.

Boty nám sahaly až po kolena a v šedém opasku jsme našli spínací prvky pro zaintegrovanou mikropozitroniku. Symboly se daly dešifrovat snadno, protože se kapacita , této pozitroniky blížila kapacitě lepšího kapesního počítače.

Bully natřukal souřadnice, které jsme dostaly od Szukera a z jednoduchého standardního výpočtu byl málem zoufalý.

„No co?“ zabručel nakonec. „Skafandry jsou jenom začátek, loď k nim ještě dostaneme.“

Dosavadní soukromý běžový oděv jsme si ponechali. Kdo by riskoval nebezpečí, že při nějakém technickém defektu zůstane náhle nahý?

Byli jsme odsouzeni k čekání. Měli jsme aspoň možnost dívat se na planetární zprávy, A-Betšagovu propagandu. Nedostatky v zásobování byly tématem číslo jedna. Obraz dokreslovaly prázdné regály, zdánlivě spontánní srocování protestujících Centrifaaalů. Nejenže vyžadovali zákaz GEDEONTY, ale projevovali i strach ze shiftingu.

To vše se kladlo za vinu Califormovi. A-Betšaga hledal nějakou záminku, aby mohl porušit svoji dosud na odiv stavěnou mírumilovnost. a udeřit. Už nešlo o to, zda dojde či nedojde ke krveprolití, ale kdo začne.

Využili jsme čas k manipulacím na video přijímači. Za pět nebo šest hodin jsme přístroj tak přetvořili, že jsme se dostali do sledování simulačního centra. Tím jsme získali užitečné informace.

V posledních dnech počet návštěvníků citelně klesal. To se krylo s akutním nedostatkem potravin. Centrifaaalové se zatím rvali o poslední zbytky potravin v obchodech. Výsledkem byly stovky zraněných a rostoucí sklon k násilí.

A-Betšaga otevřeně vyzýval k tomu, aby se takový stav na C.C. ukončil. Žádal Califormovu hlavu a rozbití GEDEONTY.

Začalo rabování, hořely obchody a zraněných přibývalo.

„Je už jen otázkou času, kdy zůstanou na ulicích ležet hromady mrtvých. Pak dojde k zásahu Galornanů a bude to mít nezvratné a nepříznivé následky pro celý národ.“

Do toho přišel znovu Caliform. Nesl nám přilbu a rukavici, které používají hosté simulačního centra.

„Lži!“ vykřikl, když se podíval na zprávy. „To všechno jsou lži! A-Betšaga se snaží udržet si moc všemi prostředky.“

„Ale ztrácíš na popularitě,“ já na to. „Masy se dají obrazem snadno ovlivnit.“

„Na to jsem myslel. Brzy to přijde.“
Obrazovka zazrníla, pak se obraz zhroutil a na několik sekund úplně zmizel.

Nato se ukázaly podobné výjevy. Centrifaaalové, kteří rabovali jeden z mála skladů, v němž ještě byly potraviny. Tu se objevila další skupina. Zmatek. Stříh. Další záběry. Jednoho zajatce - kořist měl ještě u sebe - ostře přiměli k řeči.

„Kdo zorganizoval rabování?“

Neodpověděl.

„Kdo?“

„A-Betšaga.“

„Dál!“

Mladý Centrifaaal se svíjel bolestí. „A-Betšaga nám slíbil jídlo, když před kamerou přepadneme obchody.“

„Proč neuvolní opět kosmodrom?“

Rušení.

„...ukolébat,“ slyšeli jsme ještě. „...proti Califonnovi...“

„Co je pravda?“ Tázvě jsem se podíval na Califorma.

„To jsou moji lidé,“ odpověděl. Caliform a spokojeně se zašklebil. „A dělají to dobře. A-Betšagovi zbývá už jen pár dní. Děkuji ti, Rhodane, žes mi

poradil, abych si promluvil s šéfem vlády.“

„Ale nemyslel jsem mluvit proti němu.“ „To je fuk. Národ bude stát na mé straně, až to začne.“

„Kdy?“ Bylo mi všelijak.

„Brzy,“ ujistil mě. „Velice brzy. Potřebuji ještě dva členy klanu, pak budu jako A-Caliform neporazitelný. Hledám jen ty nejlepší z nejlepších, neboť vlastní klan je nejdůležitějším základem moci. To ty nepochopíš, v tvé galaxii...“ Zarazil se, podal mi přilbu a rukavici. Už jsem si říkal, k čemu to má. „Vezmi si to, Perry Rhodane, a užij si. Tenhle program se vydařil.“

„Ale já nejsem Centrifaaal.“

„Na tom nezáleží. Tvůj mozek na to bude reagovat stejně jako mozek mnoha jiných inteligencí.“

Chtěl mi ukázat simulaci, jeden z těch programů, kterými se Centrifaaalové pravidelně kochali. Něco o vraždě a zabíjení. Přitom jsem měl už plné zuby paradejských snů.

„Tohle dělala B-Terestan,“ řekl. „Brzy ji poznáš, je to žena se smyslem pro vše krásné.“

„Myslíš jako se smyslem pro násilí,“ poznamenal cynicky Bully. „A patří k tvému klanu.“

„Učinila jediné správné rozhodnutí.“

Dělat jsem to nemusel, ale zajímalo mě, co se stane, Rychle jsem se rozhodl, natáhl si rukavici, zajel prsty namátkou do pěti ze sedmi prstů a nasadil si přilbu.

Do vědomí mi uhodil blesk.

...vrata propusti se skřípavě roztáhla. Předě mnou ležel mrtvý Paradej, vytřeštěné oči na mě slepě zíraly. Centrifaaalova ruka roztrhla trup malé hadí bytosti.

Pět šachet vedlo k zádi prodavače duší. V jedné z nich zmizel atentátník. Každou chvíli mohl vyhodit do vzduchu pohonný systém.

Odstřelil záď, dřív než řetězová reakce zničí celou loď! Ta myšlenka mě napadla jen na okamžik, ale vrhl jsem se do hlubin a ručkoval po schodech dolů.

Zrcadlíci se segmenty stěn mi ukazovaly můj zkreslený obraz. Ten beztvářý tmavý obličej mi byl cizí. A k tomu ještě s těmi hranami a výběžky působil podivně nehotově. A nejen proto, že ústa byla posazena mnohem výš a bylo by dost těžké do nich nacpat jídlo, zraková lišta byla zmrzačena na dva zárodky daleko od sebe. Bylo mi záhadou, jak by se s tím mohlo něco rozumně vidět a nezešílet z překrývajících se obrazů.

Dvacet metrů pode mnou bojoval atentátník s Paradeji. Ani v přesile na něj neměli.

Skočil jsem, strhl ho k zemi - a zaútočil.. Rukou mi projela tupá bolest, v následující chvíli mě Centrifaaal setřásl. Nehty mi rozřízl paži až k lokti. Nepopsatelná bolest.

Znovu jsem vyrazil. A opět marně. Má ruka byl výsměch přírody, jen pět prstů, nehty měkčí než u novorozeněte.

Neváhat! Útočit!

Protivníková pravice mi projela kolem obličeje. Cítil jsem závan vzduchu, prudce jsem se otočil a vrazil jsem Centrifaaalovi obě pěsti do zad. Zařval, zavrával. Udeřil jsem znovu. Kosti se tříštily, protivník se zlomil, ale pořád byl ještě dost rychlý na to, aby mi udělal na hrudním koši zející ránu.

Odporně rudá šťáva mi prosákla roztrženým oblekem. A Centrifaaal byl už nade mnou, nezbývalo mi nic jiného, než padnout a v pádu překopnout protivníka přes sebe...

Přechod nastal velice rychle, viděl jsem Bullyho starostlivý výraz a cítil jsem se pod psa. Sundal mi přilbu a odhodil ji. Řekl bych, že byl bledší než já.

„Řval jsi, jako by tě na vidle braли. Co se dělo, Perry?“

„Virtuální realita. Tahle B-Terestan je velice aktuální. Zpracovala události na CHIIZU a nabízí možnost přenést se do naší identity.“

Bully jen klel.

Simulační centrum navštěvovalo stále méně hostů, realita jim skýtala dostatečné vzrušení. A-Betšaga vydával v médiích provolání, ale nikdo je neposlouchal. Srážky se množily. Dědictví Centrifaaalů získávalo navrch. Nikdo si už v této situaci nedokázal zachovat chladný rozum. Nyní vládl hlas krve. Národ se Galorňanů zřejmě přestal bát.

Ráno 19.ledna svolal A-Caliform klan na poradu. Všichni na nás civěli. V jejich pohledech byl zájem, ale i odmítnutí. L-Libizz se nepokrytě vyjádřila v tom smyslu, že nám nevěří. Vypadali jsme pro ni jako Galorňané.

Tři hodiny do začátku revoluce. I když A-Caliform odvedl perfektní přípravu, bude ho to stát hodně krve. Překvapila mě tvrdost některých příslušníků klanu, kteří považovali ztráty na životech obyvatel za nezbytnost.

Krátce jsme na sebe s Bullym pohlédli. To stačilo. Včera v noci jsem o tom dlouho mluvil, hlavně o A-Betšagových výzvách k rozumu.

Jediná možnost jak zabránit krveprolití je informovat druhou stranu. Jakmile A-Betšaga prudce přepadne a obsadí těch několik neuralgických bodů, na nichž chce GEDEONTA roznítit oheň revoluce, celá akce vyhasne. K tomu prohlášení na všech video- stanicích, že se opět otevírá kosmodrom a tím bude obyvatelstvo na obou světadílech opět dostatečně zásobováno...

A-Caliform nám důvěřoval. Ale copak není šance zachránit bezpočet životů mnohem důležitější, než zradit důvěru nějakého revolucionáře?

Už jsme nemohli a nesměli jen tak nečinně čekat. Kdybychom nic nepodnikli, znamenalo by to, že akceptujeme události, ať už budou jakékoli.

„Čekali jsme příliš dlouho,“ spustil Bully. „A obávám se, že jsme málem udělali kozla zahradníkem.“

A to jen proto, že jsme doufali v kosmickou loď. Protože jsme chtěli najít Ce Rhiotona. Nyní jsme bylina

nejlepší cestě ztratit vše - naději na loď, A-Califormovu blahovůli...

O necelou hodinu později jsme opustili centrum postranním vchodem. A-Caliform zřejmě nikdy nepochopí, proč jsme *museli* takhle jednat.

Vzduch na ulicích praskal napětím. Stačila jen jiskřička a Cursor se zrnění v explodující sud prachu.

Chodci do nás strkali, my se vyhýbali, nadzemku jsme si radši odřekli. V té tlačenici bychom se snadno stali obětí nějaké "nehody".

Občas se nám ukázala vládní budova se stylizovanou rukou s dlouhými spáry. K cíli jsme ale postupovali jen pomalu.

Naše cesta připomínala spíš běh uličkou.

Po nějaké chvíli jsme uznali, že to asi nezvládneme.

Náhle nás Centrifalové obstoupili. Namířili na nás lesklé hlavně paprskometů.

„To jsou ti cizinci, co pomáhali Califormovi,“ řekl jeden.

„Měli bychom je na místě zastřelit,“ podotkl druhý.

Bully na znamení mírumilovných úmyslů rozpřáhl ruce. Nikdo si toho však nevšímal.

„Dejte pokoj!“ vykřikl. „Radši nás zaveďte k A-Betšagovi.“

Jeden uniformovaný ho udeřil pažbou do žaludku a Bully se tiše skácel k zemi.

Ulicí zaduněla exploze jako úder hromu. Pár set metru od nás se skleněné průčelí jednoho domu změnilo v hořící peklo.

Pozdě! blesklo mi hlavou.

Ještě jsem cítil, jak mě cosi tvrdého
zasáhlo do zátylku, a potom jsem ztratil
vědomí.

*Jak to bude probíhat v mocenské
oblasti Centrifalů dál, vám vyličí za
čtrnáct dní Hubert Haensel v příběhu*

Bitva o Trieger

*Perry Rhodan a Reginald Bull v centru
revoluce s něčím takovým naši
Nesmrtelní absolutně nepočítali.*